

De koning en de steelpan

PETRA LOUISE MURIS

Voor kinderen vanaf 8 jaar.
Geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris.
Tweede versie.
Dit boek is geregistreerd ®.

Bladzijde	Hoofdstuk
3	1 Aangebrande pap.
6	2 Verdwaald.
10	3 Een heerlijk onthaal.
18	4 De wateroorlog.
23	5 Gevangen gezet.
27	6 Help, de koning verdrinkt!
30	7 Waar is ons water?
34	8 De koning gaat de kerker in.
37	9 Vreemd bezoek.
41	10 Oom Jan weet nu hoe de steelpan werkt.
45	11 Even de soldaten halen.
49	12 Op zoek naar Malak.
53	13 Foei, Malak!
58	14 Het jaar 2007.
63	15 Ruzie met de buurvrouw.
66	16 Op naar het jaar 2573.
71	17 Weg met de steelpan!

HOOFDSTUK 1 AANGEBRANDE PAP.

In het huis van oom Jan heerst een chaos.
Overall liggen boeken en tijdschriften, vuile vaat en
vies wasgoed. Kortom het is er een janboel.
Hij heeft een hekel aan schoonmaken en leest het
liefst een boek in zijn luie stoel.

Soms heeft hij zin om te schilderen, hij schildert
mooie landerijen en bloemen in vazen.
Dan gebruikt hij felle kleuren.
Vandaag staat hij voor zijn schildersezel.
Het doek is klaar om ingelijst te worden.
Op het doek is een heuvelig landschap te zien, de
lucht is strak blauw. Hij vindt het prachtig.

‘Ik had er eigenlijk nog een kasteel op moeten
schilderen,’ zucht hij. Oom Jan kan geen kastelen
schilderen. Dat vindt hij net iets te moeilijk.
Hij ergert zich aan een kale heuvel.

Opeens krijgt hij trek in een bord pap.
In de keuken staat tussen de troep een pak melk.
Hij schenkt wat in een vuile steelpan.
Ergens in de keukenkast staat een pak rijstbloem.
Gemakshalve strooit hij het in het steelpannetje en
met een vork roert hij het door de melk.

Dan loopt hij naar het kamertje terug waar zijn
schildersezel staat. Vol enthousiasme begint hij een
kasteel te schilderen. Zijn tong klemt hij tussen zijn
tanden van inspanning. Het lukt hem niet, maar hij
probeert er toch een echt kasteel van te maken.

Hij ziet tot zijn schrik dat hij zijn schilderij aan het verprutsen is. Hij wordt boos en tilt het schilderij van de ezel en zet op de vloer.

Dan loopt hij zijn gang in.
In de gang hangt een grijze, zwarte walm.
Het stinkt naar iets wat aangebrand is.
Hevig geschrokken rent hij naar zijn keukentje.
De keuken is helemaal zwart, hij ziet haast niets.
De vreselijke stank dringt diep zijn neusgaten binnen, hij wordt er misselijk van. Het pappannetje is helemaal zwart geblakerd. Vlug draait hij het gas eronder uit en met een dikke pannenlap, haalt hij de steelpan van het gasstel af. Hij zet het in de gootsteen en laat er water in lopen.

Oom Jan kijkt in de kasten of er iets eetbaars in huis is. Alles is op, er moeten boodschappen gedaan worden. Hij heeft er nu geen zin in, hij is te lui. Hij ploft neer op zijn luie stoel en valt in slaap.

Hij heeft eventjes een korte droom over zijn schilderij en het kasteel.
Het kasteel wordt almaar groter, totdat het niet meer op het schilderij past. In zijn droom gaat hij het kasteel binnen en vindt er overal lekkere hapjes.
Opeens schrikt hij wakker.
Zijn kamer stinkt naar de aangebrande pap.
Hij strompelt naar zijn keuken en begint zowaar zijn steelpan af te wassen.
De pap is ingebrand, hij krijgt zijn pan niet schoon.
Hij zoekt een schuurspons in de gootsteenkast.
Als hij die vindt, schuurt hij zijn steelpan.
Hij is daar een uur mee bezig.

Uiteindelijk ziet de steelpan er weer als nieuw uit en blinkt als een spiegel.
Hij begint zichzelf in de binnenkant en de buitenkant te spiegelen van de steelpan.
Het heeft een beetje het effect van een lachspiegel.
Hij ziet zichzelf met lang haar.
'Wat gek,' denkt hij: 'ik heb opeens een snor en een baard. Ik lijk er niet eens op.' Hij lacht.

Omdat hij er geen genoeg van krijgt, gaat hij erbij zitten. Weer poetst hij de steelpan en kijkt er in.
De pan spiegelt een kasteel achter hem.
Verbaasd kijkt hij achterom, maar daar hangt alleen een bruin houten keukenkastje.
'Ha, ha,' lacht hij.
Hij draait de steelpan rond en rond.
'Ik lijk wel gek,' giechelt hij.

Opeens krijgt de steelpan een verschrikkelijke zuigkracht. Oom Jan wordt erin opgezogen.

Hij verzet zich krampachtig.
Uiteindelijk verdwijnt hij in de steelpan, die rolt op de grond en blijft roerloos tegen het aanrecht aan liggen.

Met een flits verdwijnt de pan alsof het nooit bestaan heeft.

HOOFDSTUK 2 VERDWAALD.

De steelpan spuugt oom Jan uit bij de zee.
Oom Jan kijkt verbijstert om zich heen, hij ziet niets anders dan zandheuvels.

Hij besluit de zee in te gaan.

‘Ik kan niet verdrinken en ik word niet nat, want ik droom.’ Hij gaat languit in de zee liggen.

‘Wat gek, het water is nat. Hoe kan dat nou!
Ik droom toch?’

Hij kijkt naar de komende golven, er is een hele hoge golf bij.

‘Ik blijf liggen wachten, totdat hij over mij heen spoelt. Ik zal denk ik niks voelen.’

Daar komt de golf al. Oom Jan houdt zijn adem niet in, want hij denkt dat hij slaapt.

‘Plets,’ de golf slaat over hem heen.

Geschrokken gaat oom Jan rechtop zitten en proest het uit. Hij heeft water binnen gekregen en is nu erg benauwd. Hij loopt vlug het water uit en laat zich opdrogen op het hete zand.

Links van hem ziet hij wat glinsteren in het zand.

Hij loopt er op af met de gedachte dat het een diamant kan zijn die hij zou kunnen verkopen.

Hoe dichter hij bij het flikkerende voorwerp komt, hoe minder het glinstert in de zon.

‘Wat krijgen we nou, maar dat is mijn eigen steelpan.’

Hij pakt het ding op en begint te wandelen. Hij loopt steeds verder van de zee af.

‘Ik wil iets eten, al was het maar gewoon rijstepap,’ denkt hij. Hij ziet nergens mensen, alleen zand, zand en nog er eens zand.

‘Ik krijg ook dorst, hoe kan dat nu! Ik droom toch?’
Hij tuurt omhoog naar de strakke blauwe lucht,
er is geen wolk te bekennen. ‘Ik ga gewoon verder
wandelen, ik word straks wel wakker.’
Dan ontdekt hij dat hij ondanks dat hij slaapt, wel
erg moe wordt.

Hij denkt weer aan het voorval in de keuken.
‘Opgezogen door mijn steelpan,’ schatert hij.
Hij gunt zichzelf weer even een blik in de steelpan.
‘Zie je wel, er gebeurt niks.’
Nu bekijkt hij zichzelf wat beter.
‘Verhip er staat een kroon op mijn hoofd. Ach, dat
droom ik maar.’
Toch voelt hij op zijn hoofd. Zijn vingers glijden
langs een glad voorwerp. Verbaasd kijkt hij naar de
carnavalskleding dat hij aan heeft.

‘Ha, ha ik heb
koningskleding aan.
Nu moet je
ophouden. Ik heb
nog nooit carnaval
gevierd, ik ben
christelijk, wat een
lol! Hij denkt aan de
dominee, als die dit
zou zien, zou hij ook
lachen.

Hij loopt uur na uur.
Zijn benen willen niet
meer over het mulle

zand lopen. Zij reageren steeds trager.
Heel langzaam begint het avond te worden, de lucht
kleurt donkerblauw, het wordt ook frisser.

Niet lang daarna is het totaal donker.
Alleen de sterren kunnen hem nog de weg vertellen.
Oom Jan heeft geen verstand van sterren.
Hij laat zich weer in het zand vallen.
Vlakbij sist een slang kwaadaardig.
Oom Jan geeft hem meteen een klap met de
steelpan. De slang beweegt niet meer.
'Sorry slang, jij bestaat toch niet echt. Ik word straks
gelukkig wakker. Grutten, wat wordt het koud. Waar
is mijn deken?'

Hij grabbelt om zich heen maar ontdekt geen deken.
Af en toe voelt hij gekriebel en slaat daarom de
carnavalscape om zich heen.
Hij gaat languit in het mulle zand liggen en kijkt naar
het uitspansel, daar staan honderden sterren te
glinsteren in de zwarte nacht. Hij vindt het raar dat
zijn ogen zwaar worden.
'Ik moet ze even dichtdoen,' denkt hij en valt
meteen in slaap.

De volgende ochtend wordt hij wakker van de hete
zon. Het zand verstuift door de aangewakkerde
wind. Hongerig en dorstig hervat hij zijn wandeling.
De steelpan hangt met een linnen band om zijn
middel.

'Ik had toch wat boodschappen moeten doen
alvorens ik ging slapen. Wat vreemd, ik droom nog
steeds dezelfde droom,' maakt hij zichzelf wijs: 'ik
droom zowaar dat ik verdwaald ben in de woestijn
of zo. Ik zie geen enkele boom.'

Het zand stuift zijn mond in, daarom slaat hij de
cape om zijn hoofd. Alleen zijn ogen laat hij
onbedekt.

Nu hij ook nog last krijgt van hoofdpijn, blijft hij toch stug doorlopen, waarheen weet hij zelf niet.
De zon schijnt heet op zijn hoofd.
Zijn groene cape helpt hem niet afdoende de zonnestralen te weren.
Uitgeput laat hij zich in het hete zand vallen.
Hete zweetdruppels vermengd met zand zijpelen zijn mond binnen.
'Het leven is geen kippenei,' concludeert hij, nu hij het zo moeilijk heeft.
Hij kruipt verder.
'Tjonge ik ben verdwaald! Zelfs in een droom word ik daar knap zenuwachtig van. Had ik maar een

kommetje melk of hete thee voor mij part.
Dat ik nu niet wakker word! Hellup, hellup ik wil wakker worden! Wacht eens ik knijp mezelf in mijn wang.' Hij knijpt heel gemeen in zijn eigen wang.
'Au, au, ik voel het wel, maar toch droom ik nog steeds. Als ik nu ga dromen dat hier een bus stopt, of een trein?'
Hij knijpt zijn ogen dicht en begint zich goed te concentreren, dan doet hij ze weer open.

HOOFDSTUK 3 EEN HEERLIJK ONTHAAL.

Niks, er is geen vervoer. Nogmaals knijpt hij zijn ogen dicht. 'Ik moet aan kamelen denken, die lopen toch door de woestijn?'

Hoe hij zijn best ook doet, hij kan geen kamelen tevoorschijn toveren.

Oom Jan ligt uitgeput in het woestijnzand.

Door de intense hitte vallen zijn ogen af en toe weer dicht.

Achter hem hoort hij het knisperen van het zand.

Een schaduw buigt zich over hem heen.

Hij krijgt een slok water, daarna word hij opgetild.

Hij hoort iets zeggen over zijn kroon.

Een tijd later ligt hij in de schaduw van een tent.

Voorzichtig doet hij zijn ogen open.

Zijn gezicht is rood gekleurd door de zon en doet overal pijn. Naast hem staat een schaal met brood en een schaal met kleine stukjes vlees in een heerlijk ruikende saus. Hij krijgt een stuk brood dat gedrenkt is in de saus.

Hij krijgt er een slok water achteraan.

Oom Jan komt helemaal bij. Althans... hij denkt nog steeds dat hij droomt. Hij kijkt dankbaar naar degene die hem gered heeft uit de hete woestijn.

'Bent u een koning?' vraagt de aardige man in het lange gewaad: 'morgen gaan wij naar sultan Ali Ben Charaf. Hij zal verrast zijn met zulk hoog bezoek.

Na het eten gaat u fijn uitrusten.'

'Uitrusten? Ik slaap nog steeds! Ik zit gewoon in mijn luie stoel te dromen!'

De aardige man schudt nee met zijn hoofd.

‘U bent te lang in de zon geweest. U kunt niet goed meer denken, meneer de koning.’

‘Zeg jij maar gewoon ome Jan,’ grinnikte oom Jan.

‘Omar? Mooie naam.’

De aardige man heeft zijn naam niet goed gehoord.

‘Ik ga ook rusten koning Omar.’ Hij wijst naar een plaats in de tent: ‘ik heet Malak. Slaap wel o grote Koning Omar.’

Die nacht slaapt oom Jan heerlijk.

De volgende dag moet Malak aldoor aan de koning uitleggen, dat hij niet slaapt en dat alles echt is.

Oom Jan gelooft dat natuurlijk niet. Hoe kon je anders in een doodnormale steelpan verdwijnen?

En hoe kon dan je gezicht veranderd zijn?

Het spiegelbeeld in de steelpan leek niet eens op de zijne. Hij had ook andere kleding aan. Hij ziet er nu mal uit, vindt hij.

Malak denkt daar heel anders over. Hij is blij dat hij een heuse koning heeft gered.

De mannen gaan nu beiden op pad.

Malak wil de sultan verrassen, want die krijgt zelden hoog bezoek.

Het is een heel eind lopen naar het paleis van sultan Ali Ben Charaf.

Nu de zon hoog aan het uitspansel staat gaan beide mannen rusten. Malak zorgt dat de tent opgezet wordt en gegeten kan worden.

Zo gaat het dagen achtereen.

Eindelijk komen zij op het landgoed van de rijke sultan. Malak geeft zijn kameel aan een speciale bediende en loopt naar de paleiswacht om te vertellen dat de sultan hoog bezoek heeft. De paleiswacht spoedt zich naar binnen. Ondertussen worden zij door een andere bediende naar een zijgebouw gebracht. Daar krijgen zij vorstelijke kamers die toegang geven tot een algemeen bad. Oom Jan heeft in zijn leven nooit zoveel luxe gezien. Hij wil niets liever dan meteen een verfrissend bad nemen. Hij loopt in zijn ondergoed een grote hal binnen die omringd is door hoge zuilen. In het midden van de hal is een groot bad, net een zwembad. Hij is niet de enige die zich verfrissen wil, oom Jan vindt dat niet zo prettig. Hij is gewend om alleen te douchen. Niemand schijnt daar echter moeilijk om te doen.

Malak komt aanhollen.
'Laat mij uw rug wassen edele Koning!'
Malak vindt het een hele eer om samen met de koning een bad te mogen nemen.
De koning stuurt hem niet eens weg.

Zij blijven een tijd in bad want het water is zo lekker. Daarna reikt een bediende een grote handdoek aan. In hun kamers ligt nieuwe schone kleding op de bedden. Malak begint zich snel om te kleden. 'Wachten! U mag uzelf niet aankleden, er komt zo personeel!' roept Malak. Oom Jan staat perplex. Hij gehoorzaamd alleen omdat hij droomt.

Het personeel komt de kamer binnen en verzorgen de koning. Hij krijgt spierwitte kleding aan en zijn kroon weer op.

Malak staat goedkeurend te kijken.

‘Wat doen we met zijn oude kleding?’ vragen de bedienden aan Malak.

Zij vouwen de kleding zo, dat grote scheuren zichtbaar worden.

‘Gooi maar weg, er zal nieuwe kleding gemaakt moeten worden.’

‘Komt in orde,’ zij maken een buiging voor oom Jan. Meteen nadat de bedienden vertrokken zijn, staan er weer anderen.

‘Onze hooggeachte sultan verwacht u, komt u mee?’

Oom Jan is erg nieuwsgierig hoe de sultan eruit ziet.

Zij moeten eerst door een prachtige bloementuin met wuivende palmen. Daarna door een zuilengang het paleis van de sultan in.

Zij worden naar een zaal gebracht waarin een grote tafel staat met het allerlekkerste eten.

Oom Jan krijgt meteen trek.

Een bediende schuift een stoel naar achteren waarop oom Jan moet zitten.

Malak mag ook aan tafel.

Er klinkt een gong, de sultan komt binnen met een bont gezelschap. Zij buigen allen diep voor oom Jan, zij denken immers dat hij Koning Omar is. Koning Omar staat ook op en buigt diep voor de sultan.

Die is daar zeer tevreden mee. Hij klapt in zijn handen, wat betekent dat er danseressen moeten dansen.

De maaltijd vangt aan.

Natuurlijk moet de sultan van alles over koning Omar weten. Oom Jan vertelt hem over de steelpan, waarna de sultan onbedaarlijk lacht.

‘Vind u mijn danseressen mooi dansen?’ vraagt de sultan. Maar de koning heeft aanvankelijk alleen aandacht voor zijn eten. Hij kan niet kijken en eten tegelijk.

‘Mooi hoor!’ zegt hij, even kijkt hij naar de meisjes. Hij schrikt, niet uit angst... oom Jan is plots verliefd. Er danst het allermooiste meisje wat hij ooit gezien heeft.

Dan verzint koning Omar een groot koninkrijk, hij moest toch ergens vandaan gekomen zijn. Het meisje leidt hem een beetje af.

‘Hoe heet dat land waar u vandaan komt?’ ‘Neder... Benedenland de hoofdstad is Steelpan,’ zucht oom Jan die met grote ogen naar het meisje staart. ‘En hoe ziet uw koninkrijk eruit?’ vraagt de sultan weer.

‘Ach heel mooi, allemaal heuvels,’ hij denkt aan zijn laatste schilderij. De sultan kan zich geen voorstelling maken.

De baard van oom Jan hangt in de weg bij het eten. Bij elke hap gaat er een dot baardhaar mee zijn mond in. Hij zucht luid: ‘als ik droom dat ik thuis ben, pak ik mijn scheerapparaat.’

‘Wat is dat, een scheerapparaat?’ De sultan komt nieuwsgierig iets dichterbij zitten.

‘Ach, zegt oom Jan: ‘dat is zo’n elektrische, je weet wel.’ Hij kijkt nog steeds naar het mooie meisje.
‘Elektrisch?’ vraagt de sultan.
‘Elektriciteit je weet wel, hoogspanningskabels, stopcontact, stroom, anders ‘doet ie ut niet’

De sultan is heel erg nieuwsgierig geworden.
Elektriciteit bestaat in zijn rijk niet.
‘Wat kan dat elektriciteit zoal?’
Oom Jan begint over zijn schemerlamp te praten en over de stofzuiger en over computers.
De sultan is één en al oor. Hij wil dat ook hebben.
Hij vraagt hoe hij elektriciteit kan kopen.
‘Daar moet je eerst op aangesloten worden en dan betaal je elke maand, jouw verbruik.’
De sultan snapt er niets van.
Het beste is, om een gezant mee te sturen als de koning naar huis gaat.

‘Wij zijn in oorlog met ons buurland,’ fluistert de sultan opeens: ‘het gaat om water. Ons buurland heeft heel veel water maar wil het niet delen. Wij moeten ons water stelen. Ik heb daarom al vele soldaten verloren. Ik heb geen goede bevelhebber meer, zou u?’

Oom Jan schrikt, moet hij gaan vechten tegen de vijand van de sultan?
Hij heeft ineens geen aandacht meer voor het meisje, hij heeft helemaal geen zin in oorlog.
Hij is blij dat hij in een vredig landje leeft.
‘Tja,’ zegt oom Jan: ‘ik heb vroeger in dienst gezeten, ik was soldaat eerste klas. Ik moest leren vechten op het land, ik was een zandhaas.
Zo noemden ze ons. Toen ben ik uit het leger gezet.

Ik kon niet gehoorzamen en moest toen eerst de bak in, u weet wel, de gevangenis,' oom Jan lacht: 'tja, het leven is beslist geen kippenei!'

De sultan denkt dat koning Omar een grapje maakt en lacht hartelijk mee.

'Wij gaan straks gezellig met elkaar overleggen hoe wij alles gaan aanpakken,' glimlacht de sultan, hij klapt in zijn handen als teken dat de maaltijd voorbij is.

Hij gebaart koning Omar mee te lopen.

Oom Jan wordt naar een zaal gebracht met enorm veel boekenkasten, propvol boeken.

In het midden staat een bureau.

De sultan gaat daarachter zitten.

'Neemt u plaats Koning Omar.'

Oom Jan gaat gehoorzaam zitten.

De sultan schraapt zijn keel: 'ik zou graag willen dat u vanavond nog naar het front vertrekt. Mijn leger bevindt zich net over de grens van het buurland.

Zij zijn stuurloos. U met uw ervaring kunt hen gaan leiden. Neem gerust Malak mee, hij zal uw gids en bediende zijn.'

Oom Jan luistert verbijsterd, hem wordt platweg opgedragen om een leger te leiden.

Dit is wel het laatste waar hij zin in heeft.

Hij durft er niet tegenin te gaan. 'Ach en wat dan nog, ik droom toch?' denkt hij.

Een bediende schenkt nogmaals iets te drinken in.

De sultan heft zijn glas en zegt: 'wij heffen eerst onze glazen op het water. Dan zult u moeten uitrusten. Het wordt een lange nacht.'

HOOFDSTUK 4 DE WATEROORLOG.

Oom Jan heeft een heerlijk middagdutje gedaan.

De bedienden komen samen met Malak zijn kamer binnen.

Zij hebben nieuwe kleding bij zich, dat moet hij moet dragen tijdens de oorlog.

Op het hemd is een wapen geborduurd. Het is hetzelfde wapen als op zijn carnavalspak en het heeft bijna dezelfde kleuren.

Oom Jan laat zich weer aankleden en kijkt daarna in een grote spiegel.

‘Ik lijk wel op een ridder! Wat een flauwe grap,’ schreeuwt hij ontdaan.

Malak staat treurig te kijken. ‘Zij hebben zo hun best gedaan om het u naar de zin te maken.’

‘Hoe zien jullie soldaten eruit?’ vraagt oom Jan: ‘en wat voor een soort wapens dragen zij?’

Malak loopt meteen naar buiten en komt terug met een soldaat.

Oom Jan ziet een oosterse krijger, zo uit het geschiedenisboek.

‘Zien zij er allemaal zo uit?’

‘Ja koning Omar, wij dragen allemaal kromzwaarden en lansen.’

Oom Jan staat te huilen van het lachen. Malak kijkt hem bedremmeld aan. Hij weet niet dat koning Omar uit de toekomst komt.

Koning Omar wist ook niet dat hij later ergens in een oosters geschiedenisboek staat beschreven.

‘Wilt u nog eten voor we gaan?’ vraagt Malak.

‘Nee, ik ben gereed.’ Koning Omar kijkt goedkeurend in de spiegel.

Malak geeft de opdracht paarden te zadelen.
Buiten staan koning Omar 's bedienden en drie dappere soldaten om hem te beschermen.
'Ik neem mijn mascotte mee, die had ik bijna vergeten.' Oom Jan rent terug om zijn steelpan te halen.
Eindelijk zijn zij gereed om te vertrekken.
Sultan Ali Ben Charaf zwaait hen uit en wenst hen een veilige terugkeer.

Malak geeft koning Omar een wijze raad: 'zodra wij ons land uit zijn, zullen wij moeten varen. In ons buurland zijn enorme rivieren. Ik stel voor de bedienden vlak bij de grens in ons eigen veilige land te laten.

Er kunnen maar vijf personen op ons schip.'
Koning Omar kijkt er vreemd van op en schreeuwt:
'het is dus een roeibootje. Waarom varen wij in zo'n nietig scheepje?'

‘Ons schip is erg wendbaar. Dat hebben wij wel nodig, want we komen vreemde obstakels tegen.’ Koning Omar zegt maar niets meer. Hij zal het wel merken.

Vlak bij de grens ligt inderdaad een roeiboot. Zij dragen met zijn allen de boot naar de snel stromende rivier. Het is een vreemde rivier. Overall staan reusachtige pilaren in het water, welke moeten beletten dat er grote schepen doorheen varen.

Nergens is een teken van leven te zien.

Er wonen blijkbaar geen mensen naast de reusachtige rivier.

Er is tussen de pilaren, alleen maar landschap te zien.

De drie soldaten die de boot besturen hebben het soms erg moeilijk.

Eindelijk komt het bootje in rustiger vaarwater terecht.

In de verte zien zij het leger van de sultan al.

Oom Jan is blij als hij uit de boot is en zijn oude benen weer kan strekken.

Van alle kanten stromen soldaten toe om hun nieuwe leider te begroeten. Koning Omar begroet hen ook.

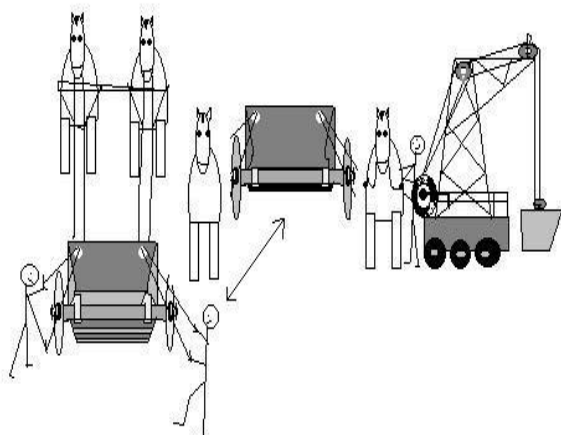
‘Ik ga eerst wat rusten, daarna vertel ik jullie wat mijn plannen zijn,’ zegt hij tegen zijn soldaten.

De soldaten in het kamp zijn blij dat zij eindelijk te horen krijgen wat er te gebeuren staat.

De drie soldaten van de sultan zitten met de koning en Malak in een tent.

Zij eten en drinken, onderwijl maken zij plannen.

‘Ik wil,’ zegt koning Omar: ‘dat er zwaarden omgesmeed worden in scheppen en dergelijke. Ik teken voor jullie wat voorbeelden hoe ik alles hebben wil. Hoeveel man is hier gelegerd?’ Eén van de soldaten scharrelt in wat papieren op de tafel. ‘Drieduizend man Sire.’ ‘Goed,’ zegt de koning: ‘geef mij papier en iets om mee te tekenen.

Hij tekent kiepkarren en hijskranen, die niet met motoren worden aangedreven, maar met mankracht en paardenkracht.

‘Ik wil dat jullie het precies zo bouwen zoals ik het getekend heb.

Als jullie een verbetering weten, moeten jullie dat eerst aan mij laten zien.

Vijftienhonderd man gaan de rivier verleggen.

Jullie zorgen dat de rivier uiteindelijk over de grens naar jullie land zal stromen.

O ja, de soldaten moeten eerst in hun eigen land gaan graven, te beginnen bij de residentie van de sultan.

En zorg ook voor kundige mannen, die hebben meestal goede ideeën.'

Oom Jan kijkt naar de drie soldaten.

Die weten niet wat ze horen. Maar bevel is bevel.

Ondertussen sturen zij een koerier met informatie voor de sultan.

Helaas ging de informatie ook naar de vijand en die sturen honderden soldaten om het leger van de sultan te verslaan.

Midden in de nacht sluipen zij het legerkamp binnen.

Oom Jan ligt net lekker te slapen als er een groep vijandige soldaten zijn tent binnendringt.

Hij schrikt wakker, wat moet hij beginnen?

Hij weet alleen maar te bedenken dat hij een steelpan als wapen heeft.

Wild slaat hij om zich heen.

Er verschijnt opeens een wolk om de pan en de soldaten worden naar binnen gezogen.

'Dat is niet gek,' denkt oom Jan en rent met zijn steelpan op iedere vijandelijke soldaat af.

Binnen een half uur is in het hele legerkamp geen vijand meer te bekennen.

Hij kijkt opgelucht om zich heen.

HOOFDSTUK 5 GEVANGEN GEZET.

Het leger van de sultan staat te springen en te dansen. Niemand is dood of gewond.
Koning Omar heeft in zijn eentje de vijand verslagen.

Weer sturen zij een koerier met een boodschap naar de sultan met de mededeling: 'de veldslag is gewonnen, er zijn geen manschappen verloren gegaan.'

Malak kijkt trots naar koning Omar.

Hij heeft helemaal alleen de vijand verjaagd.

Het was dus niet zonder reden dat hij de koning had gered. Malak gelooft in het lot. Zijn land zal zeker water krijgen.

Op dat moment word iemand hardhandig de tent binnengebracht.

'Kniel voor Koning Omar!'

Oom Jan staat op. Hij houdt niet van geweld.

'Laat die man los en laat hem hier aan tafel komen zitten.'

De man komt schuchter naderbij.

Oom Jan schuift een bord eten en beker drinken voor zijn neus.

'Ik kom een boodschap overbrengen van mijn eerbare Koning Gabir,' mummelt de angstige man.

Oom Jan is één en al oor.

'Mijn Koning nodigt u uit. U wordt zeer binnenkort verwacht.'

'Dan gaat u nu fijn uitrusten daarna ga ik met u terug naar koning Gabir,' zegt oom Jan.

De drie soldaten willen mee als beschermers.

Malak vindt het geen goed plan. Hij heeft een angstig gevoel. Een gevoel dat zegt dat er iets engs zal gebeuren.

Oom Jan denkt niet aan enge dingen, hij denkt alleen: 'wat duurt mijn droom toch lang.'

Alles word gereed gemaakt om te vertrekken. Buiten staan paarden te wachten op hun berijders. De drie soldaten zitten al op hun paard als koning Omar de tent uit komt.

'Jullie gaan niet mee. Het leger heeft leiding nodig en er moet werk gedaan worden. Ik ga alleen met Malak en de koerier.'

De soldaten kijken verbouwereerd als de koning op zijn paard stijgt en samen met Malak en de koerier het kamp uit rijdt.

Aan oom Jan 's riem hangt de steelpan.

Zij rijden rustig in het holst van de nacht, alleen de sterren wijzen de weg. Maar het duurt niet lang voor zij in moeilijkheden verkeren. Zij worden plotseling overvallen door gewelddadige mannen. Het is een roversbende die

het op hun rijkdom heeft voorzien.

De koning en zijn metgezellen worden gevangen genomen.

Zij worden in een hok geworpen niet groter dan een kippenren. Er valt licht binnen vanuit een klein venster waar tralies voor hangt.

Daar zitten zij nu, in een klein vreselijk stinkend warm hok. Na een poosje wordt de koning eruit gehaald.

Hij keert later terug...in zijn ondergoed.

‘Zij hebben mij beroofd! Alles hebben ze ingepikt, zelfs mijn steelpan.’

Malak moet mee. Hij moet vertellen waar het kasteel van koning Omar staat en waar zij hun geld hebben verstopt. Malak weet het niet, hij moet ook zijn kleding afgeven.

Hij wordt ruw in het hok gesmeten.

Malak is overstuur, hij bonkt met zijn vuisten op de muur. Hij schreeuwt dat hij eruit wil.

Nu is de koerier aan de beurt. Hij gilt meteen: ‘als koning Gabir dit te weten komt, zal hij jullie vreselijk straffen.’ Hij vertelt dat hij koerier van de koning is.

‘Welke koning? Bedoel je soms dat miezerige mannetje? Die lusten wij rauw.’ Zij stropen hun mouwen op en laten hun spierbundels zien.

De rovers lachen grimmig.

‘In het hok jij kleine riviervis! Heb jij ons verder niets te vertellen? Aan jou hebben we niets! Wij willen geld, goud of juwelen! Hup, terug het hok in!’

Later die avond krijgen zij van één van de rovers eindelijk wat te drinken en een bord waterige pap.

‘Jullie moeten zeggen waar jullie goud en geld is. Anders gaan jullie hier maar dood van de honger!’ Met een flinke zwaai smijt hij de deur weer dicht.

‘Had ik mijn steelpan maar,’ jammert oom Jan:
‘de steelpan ligt bij de rovers op hun tafel samen
met onze andere spullen.’
Opeens krijgt oom Jan een idee: ‘als zij weer pap
komen brengen, wil ik het in mijn pan hebben.’
‘Dat lukt u toch niet, dit zijn harde boeven.
Die hebben geen medelijden met een koning.’
Malak klaagt: ‘heeft u geen goud bij u? Dan laten zij
ons misschien vrij.’
‘Misschien laten zij ons wel verhongeren, help... ik
wil naar huis!’ gilt de koerier van koning Gabir.
De volgende dag krijgen zij alleen water.
En die dag daarna ook.

Na een tijdje ziet oom Jan het niet meer zitten en
bonkt op de deur.
‘Laat mij eruit ik zal jullie alles geven wat jullie maar
willen!’
De deur zwiept meteen open.
Oom Jan wordt ruw aan zijn haren het hok uit
gesleept.
‘Mijn pan, waar is mijn pan!’ schreeuwt oom Jan.
‘Waarom moet jij je pan hebben, is dat ding soms
veel waard?’
Oom Jan wordt naar de tafel gesleurd.
‘In mijn pan zit een dubbele bodem. Er ligt geld
tussen geperst.’
De boeven pulken aan de bodem van de pan.
Zij krijgen het niet los.
‘Laat hem het zelf doen, hij weet hoe het moet,’
schreeuwt de roverhoofdman.
Oom Jan krijgt de pan in zijn handen gedrukt, hij
poetst er flink op slaat ermee tegen de tafel.
Plots verschijnt de wolk weer om de pan.

HOOFDSTUK 6

HELP DE KONING VERDRINKT!

Oom Jan richt de pan op het geboefte en die worden er zonder pardon ingezogen.
Op dat moment springt er nog een rover tevoorschijn. Die heeft ook geen schijn van kans. Ook hij verdwijnt in de pan.
Daarna haalt oom Jan de dikke balk voor de gevangenisdeur weg.
Malak en de koerier kijken stomverbaasd als de koning de deur open doet.
'Kleden jullie je aan, dan nemen wij hier eerst nog wat eten en drinken. Daarna gaan we op pad.'
Oom Jan breekt wat stukken brood en schenkt wijn in.
'Waar zijn de rovers?' vraagt Malak.
'Mm, ik zou het niet weten,' grinnikt oom Jan.

Daar had hij gelijk in. Dat wist hij echt niet.

Na het eten zadelen zij hun paarden en nemen zoveel mogelijk eten en water mee.
Zij hervatten hun tocht.

Uiteindelijk staan zij voor een brede kolkende rivier.
'Wij moeten hier doorheen, in het midden zullen de paarden gaan zwemmen,' legt de koerier uit.
'Maar de paarden zullen wegdrijven!' gilt Malak.
'Dat valt reuze mee, hier is haast geen stroming. Verderop is een grote waterval, daar is het te gevaarlijk.'
De koerier pakt de paarden bij hun teugels.
'Zo moet het lukken, aan de overkant mogen zij even op adem komen.'

De koerier loopt voor de paarden uit het koude water in. Het paard van koning Omar begint plots te steigeren. Koning Omar valt eraf.

Door de onderstroming in het water wordt hij naar beneden getrokken.

Malak springt meteen van zijn paard en probeert de koning te redden.

Het is te laat, koning Omar wordt in de woeste stroom meegevoerd naar de waterval.

‘Kunnen wij hem nog redden?’ schreeuwt Malak ontstelt: ‘help, help de koning verdrinkt!’

‘Als wij aan de overkant zijn,’ oppert de koerier: ‘gooien we alle spullen van de paarden af, dan kunnen zij harder rennen.’

Zij trekken de paarden op de kant. Er is geen tijd om de paarden te laten rusten. Alles wordt meteen van hun ruggen afgegooid, zelfs de zadels.

In een draf rijden zij richting de waterval langs de kolkende rivier.

Nergens zien zij iets van de koning, geen hoofd en geen hand, zij zijn bang dat hij al verdrongen is.

Het water stort zich in een dieper gelegen ravijn.

Malak kijkt tevergeefs in het water.

‘Wij zullen langs de oever moeten lopen, misschien is hij ergens tegen de kant aangespoeld.’

Zij lopen een eind langs de oever waar het water kalmer stroomt. Het gekletter van de waterval is nauwelijks nog hoorbaar. Malak blijft staan.

‘Wij kunnen hier niet meer langs de rivier met onze paarden. Laten wij naar boven gaan.’

Zij beklimmen voorzichtig de ravijnrand met hun paarden.

Dat is niet zonder gevaar, stukken rotsblokken vallen omlaag. Als zij eindelijk boven zijn, zien zij een stuk van de rivier met al zijn watervallen.
'Omar, Omar!' schreeuwen beide mannen.
Alleen hun echo is te horen.
'Omar, Omar mar ar, ar!'
Zij horen tot hun verbazing: 'Malak, ak, ak. Malak ak, ak.'
In de diepte zien zij een klein grijs, roze hoofd.
'Hij leeft nog, hoera! Ik ga alleen naar beneden, jij blijft boven met de paarden,' juicht Malak.

Malak daalt voorzichtig langs de rotsige ravijnrand naar beneden.
Daar verteld hij de koning welk een eer het is, hem voor de tweede keer te redden.
Koning Omar is koud en doornat.
Malak helpt hem zijn natte kleding uit te doen.
Hij geeft zijn kaftan aan de koning.
'Hier trek aan dat is lekker warm.'
Koning Omar kijkt verward om zich heen.
'Waar is... waar is mijn pan?'
Hij slaat in het water en wil zijn pan gaan zoeken.
Malak kijkt naar de verwarde koning: 'uw pan is weg. 'Komt u nu maar mee naar boven. Het is nog een hele klim. Ik zal achter u naar boven klimmen. Als u uitglijdt, ben ik pal achter u om u op te vangen.'
Nog zenuwachtig van het natte avontuur klimt koning Omar naar boven.

HOOFDSTUK 7 WAAR IS ONS WATER?

Ergens verderop in de rivier voltrekt zich iets ernstigs.

Door de stroming in het woeste water botst de pan

tegen rotsen op.

Er ontstaat onder water een wolk om de pan. Al het water stroomt naar binnen.

Moe van de lange reis komen de drie mannen bij het paleis van koning Gabir. De ontvangst is erg hartelijk. Koning Omar en Malak worden meteen weer verzorgd en krijgen schone kleding.

De koerier moet allereerst naar zijn koning.

Daar verteld hij dat koning Omar honderden soldaten in zijn eentje heeft verslagen.

Hij vertelt ook over de rovers en dat koning Omar een beetje in de war is en hoe dat gekomen is.

Koning Gabir vindt dat koning Omar eerst maar moet gaan rusten. Hij stuurt de koerier naar huis en roept vier soldaten bij zich. 'Jullie moeten koning Omar en zijn dienaar in de gaten houden. Zij schijnen erg gevaarlijk te zijn. Bij het minste geringste sluiten jullie hen in de kerkers op!' Koning Gabir zendt zijn soldaten heen. Hij besluit een feest te regelen voor de vreemde koning die hij voor geen goud vertrouwt.

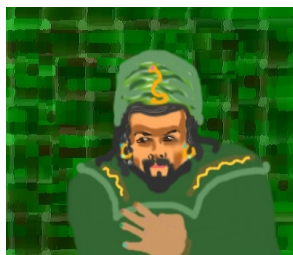
In zijn vertrek peinst oom Jan, hoe hij om het water zal vragen. Stel je voor dat koning Gabir nog steeds niet wil delen. Hij prakkiseert zich suf.

Er word op de kamerdeur van Malak geklopt.

Hij loopt naar de deur, hij denkt dat het de koning is. Meteen word hij gegrepen, vastgebonden en naar de kerker afgevoerd.

Uren later komen dienaren van koning Gabir, koning Omar halen voor het feest.

‘Ik moet Malak nog even roepen,’ zegt koning Omar.

De vier soldaten staan voor de deur van Malak’s kamer. ‘Hij mag niet meefeesten,

hij is maar een dienaar! Wij zullen u begeleiden naar de feestzaal,’ commanderen de soldaten: ‘vanaf nu gaan wij u beveiligen!’

Het hele stel loopt achter de dienaren aan, de feestzaal in.

De soldaten zijn aldoor in de buurt van koning Omar.

Het is geweldig feest. Het ontbreekt aan niets. Er is een overvloed aan eten en drinken. Er word gedanst en gelachen.

Koning Gabir heft zijn drinkbeker.

‘Op Koning Omar die honderden van mijn trouwe soldaten heeft verslagen!’

Hij zet ruw zijn beker neer.

Iedereen in de feestzaal is meteen stil van de schrik.

‘Koning Omar die voor sultan Ali Ben Charaf hier komt spioneren!’ Water? Nooit van mijn leven!’

Oom Jan kijkt geschrokken naar koning Gabir.

Met ogen vol vuur kijkt koning Gabir naar Omar.

‘Ons buurland komt hier water stelen. Het is ons water, het is van ons land!’

Oom Jan vindt Koning Gabir een beetje op een tijger lijken, hij wordt bang van hem.
'Rustig blijven, rustig blijven dit is gewoon een boze droom, een vreselijke lange nachtmerrie,' denkt oom Jan angstig. Hij staat giechelend op en zegt: 'het leven is beslist geen kippenei!'
Gabir gaat weer zitten en lacht om de domme opmerking van koning Omar.
'Zij hebben ook nog een gek gestuurd,' denkt hij. Hij eet verder en let niet meer op de gekke koning. De vier soldaten houden de vreemde koning scherp in de gaten. Koning Omar is dus een gevaarlijke gek.

Opeens word het feest verstoord door een krijsende menigte. Tussen de hoge gasten door, hollen boeren naar hun koning.
Zij laten zich uit nederigheid vallen, zij liggen kriskras in de buurt van koning Gabir.
'Wat is hier aan de hand? Waar zijn mijn soldaten? Waarom hebben zij die boeren doorgelaten?'
Razend omdat het feest is verstoord staat hij op. Zijn ogen schieten vuur. 'Zijn jullie gek geworden? Hoe halen jullie het in je hoofd zomaar op audiëntie te komen?' Zijn soldaten grijpen de boeren en slepen hen naar buiten.
'Waar is ons water? Het water is weg!' gilt een boer. De koning hoort het niet en feest verder.

Na verloop van tijd heeft de sikkeneurige koning Gabir genoeg van het feest.
Zonder koning Omar te groeten loopt hij de zaal uit. Hij wandelt naar een ander vertrek waar hij alleen wil zitten. Hij overdenkt het feest en koning Omar en laat een bediende bij zich komen.

HOOFDSTUK 8

DE KONING GAAT DE KERKER IN.

‘Jij moet koning Omar vertellen dat hij direct mijn paleis moet verlaten. Vertel hem dat ons buurland geen water maar oorlog krijgt!’

De bediende haast zich naar koning Omar, die nog geniet van het feest. Hij is nog lang niet klaar met de maaltijd.

De bediende rent op hem af, hij vertelt wat koning Gabir zojuist zei.

‘Tja, dan gaan we maar, jammer!’ zucht oom Jan. Hij staat op en laat zich door de vier soldaten naar zijn kamer brengen.

De bedienden van Koning Gabir helpen koning Omar met inpakken. Hij is erg teleurgesteld.

Hoe moet hij nu die aardige sultan gaan vertellen dat hij geen water krijgt?

Onder toeziend oog van de soldaten loopt hij binnendoor naar Malaks vertrek. Dat blijkt leeg en opgeruimd. ‘Wat raar, waar is Malak?’

‘Hij is vast al buiten,’ liegen de soldaten.

Oom Jan loopt achter hen aan naar zijn paard.

Het arme dier is vol beladen en Malak is nergens te bekennen.

‘Ik hoor net, dat iemand hem een uur geleden al heeft zien weggaan,’ liegt één van de soldaten.

‘Dat is ook wat, ik weet de weg niet,’ sputtert oom Jan.

De soldaten gaan het paleis in en laten koning Omar aan zijn lot over.

‘Ik begrijp er niets van. Waarom is hij al weggegaan? Hij is zeker boos op mij.’

Oom Jan springt op zijn paard en galoppeert weg.

‘Als ik maar niet verdwaal,’ denkt hij.
Hij kijkt om zich heen, alles lijkt op elkaar, overal
ziet hij dezelfde landschappen.
Hij heeft geen herkenningspunt.

Oom Jan rijdt de verkeerde kant op.
Hij wordt stiekem gevolgd door soldaten als boeren
verkleed. ‘Zie je wel, koning Omar is een spion.’
Een ander zegt: ‘hij wil gewoon ons land verkennen
om een oorlog te beginnen. Dat moet koning Gabir
weten.’
‘Ik ga wel,’ zegt één van hen.

Oom Jan ziet tot zijn verbazing een lege
rivierbedding.
Hij galoppeert met zijn paard de nog drassige
rivierbedding in. ‘Zou mijn pan het water hebben
opgezogen? Waar is mijn pan dan nu? Waar is het
water gebleven? Die waterval vind ik dan nooit.’
Hij weet niet dat de soldaten hem op de hielen
zitten.

De soldaten zijn ook verbaasd geen water in de
rivierbedding aan te treffen.
Zij verwonderen zich daarover omdat de rivieren
nooit droog stonden. Dan denken zij aan de
wateroorlog. Het buurland heeft natuurlijk kanalen
gegraven. Daarom is de rivier drooggevalen.
Weer moet een soldaat terug naar het paleis om
hierover verslag te doen.
Koning Gabir laat meteen zijn paard zadelen en laat
Malak ondervragen. Die is zo verschrikkelijk bang,
dat hij meteen vertelt dat koning Omar kanalen laat
graven.

‘Het is dus waar. Ik ga de rivieren in de buurt van de grens inspecteren. Jullie moeten koning Omar gevangen nemen. Gooi hem in mijn diepste en vochtigste kerker!’

Koning Gabir rijdt met twintig van zijn soldaten naar de grens en inspecteert daar de rivieren.

Tot zijn ontsteltenis zijn de rivierbeddingen allemaal drooggefallen. Hij begrijpt niet hoe het buurland dat voor elkaar heeft gekregen.

Opeens ziet hij het leger van zijn vijand, de machtige sultan Ali Ben Charaf.

Het zijn minstens duizend man.

Hij ziet ook vreemde karren staan.

Die zijn er niet neergezet om oorlog mee te voeren.

Het zijn reusachtige scheppen.

Intens woedend keert hij naar zijn paleis terug.

HOOFDSTUK 9 VREEMD BEZOEK.

Hij zal nu echt oorlog gaan voeren met zijn buurland.
Allereerst moet hij zich wreken op koning Omar.

Ondertussen zijn een aantal vijandige soldaten op weg naar koning Omar. Die zoekt nog steeds de juiste weg. Toevallig kijkt hij achterom.

De schrik slaat hem om het hart, als hij de zwaar bewapende soldaten op zich af ziet komen.

Hij laat zijn paard nog harder draven.

Helaas halen de soldaten hem in en grijpen de teugels van zijn paard.

‘Laat mij los,’ gilt oom Jan.

‘U wordt gevangen genomen, u moet de kerker in.’

Oom Jan strubbelt tegen. ‘Ik dacht dat u zo sterk was, Koning Omar?’

‘Als ik mijn steelpan zou hebben wel!’

De soldaten weten nu zeker dat bij hem een steekje los is. Zij nemen hem mee naar het paleis.

Oom Jan is onthutst als hij de kerker van binnen ziet.

‘Het lijkt hier de gevangenpoort in Den-Haag wel.

Ik ben hier niet blij mee.’ Hij wordt hardhandig in een hok gesmeten en de deur wordt vergrendeld.

Het is pikdonker, er is geen venster.

Hij loopt tastend langs de muur en laat zich uiteindelijk op de grond zakken.

‘Het leven is beslist geen kippenei,’ denkt hij.

De vloer is koud en nat, toch blijft hij zitten.

‘Hoe kom ik hieruit? Vroeger werden in ons land ook mensen zo opgesloten. Ik moet er niet aan denken dat ik hier jaren moet blijven.’

Opeens voelt hij gekriebel op zijn been. Hij schrikt ervan. Zou het een rat zijn of een slang? Misschien was het een reusachtige spin. Het kroop naar boven. ‘Jakkes!’

Oom Jan wil het van zich af slaan, maar het grijpt hem opeens. Hij begint oorverdovend te gillen.

‘Nou zeg, u hoeft niet zo bang te zijn hoor!’

Het ‘koude ding’ wat oom Jan gevoeld had was de hand van een medegevangene.

‘Mag ik tegen u aan komen zitten? Ik heb het zo koud,’ zegt een stem naast oom Jan: ‘wie bent u?’

‘Men noemt mij hier koning Omar. Maar voor u heet ik Jan.’

‘Ik ben blij dat ik na jaren iemand heb om mee te praten,’ zegt de stem.

‘Wie bent u, als ik vragen mag?’ vraagt oom Jan.

‘Ik ben de broer van koning Gabir. Ik heet Ihab.

Eigenlijk had ik koning moeten zijn, want ik ben de oudste zoon van Yusef en Yasmina.’

‘Mijn broer is niet geschikt om ons land te regeren. Hij maakt alleen maar vijanden met zijn landveroveringen.’

‘Ik begreep al dat uw broer niet zo aardig was als dat hij eruit zag,’ zucht oom Jan.

Hij vertelt over de sultan en waarom hij water nodig heeft.

‘Water is nodig voor de groei van korenaren, voor het maken van brood. Water is nodig voor het drinken van vee en die zijn er voor onze kazen en melk. Mensen moeten drinken en baden. Overal is water voor nodig.’

Ihab begrijpt goed wat koning Omar bedoeld.

‘We krijgen hier maar één maal per dag drinken en pap. Ik heb vaak dorst.’

Ihab vraagt waarom Koning Omar opgesloten is.

Oom Jan zegt hem dat het door zijn steelpan komt.

Ihab begrijpt het niet, maar moet er wel om lachen.

‘We mogen straks naar de moskee, onze Imam is erg aardig. Helaas mogen wij maar éénmaal in de week. Ik zie er altijd naar uit.’

‘Ik kan niet mee, ik ben christelijk,’ zegt oom Jan.

Dan zie ik u daarna wel weer. De deur gaat knarsend open. Ihab rent meteen het hok uit.

‘Ik zie u straks hoogverhevene!’

‘Hoogverhevene, toe maar!’ roept oom Jan.

De deur wordt weer dichtgesmeten.

Hij zit nu helemaal alleen in het donkere hok.

Hij bedenkt vele plannen, maar zij deugen geen van allen.

Na een tijd komt Ihab weer in het hok terug.

Hij heeft een hele goede bui.

Niet lang daarna komt iemand anders het hok binnen.

Oom Jan kan zijn gezicht niet zien, daar is het te donker voor.

‘Het is tijd dat u naar onze moskee komt Koning Omar.’

De soldaten van koning Gabir laten de vreemde man weer uit het hok.

‘Mijn Imam is trots om u te leren kennen.

Hij zegt dat u onze leider bent. U zult ons land eer en glorie brengen.’

‘Ik ben geen leider, ik ben maar een gewoon man.

Ik ben al helemaal geen koning,’ sputtert oom Jan.

‘Uw hoogverhevene naam staat in onze geschriften,’ zegt Ihab.
‘Dat is een grote vergissing,’ pruttelt oom Jan.
Ihab is verheugd omdat hij weldra een vrij man is.
Zijn dagen lijken nu korter te duren nu koning Omar bij hem is.

Inmiddels is een week verstreken als de imam hen komt halen. ‘Allah is groot!’ roept hij. Daarmee bedoeld hij dat God, Omar gestuurd heeft om het land geluk te brengen.

Oom Jan is verbijsterd dat er in de moskee hetzelfde geloof is als het christelijke oude testament. Hij luistert aandachtig.

Na afloop zegt de Imam tegen Omar: ‘zeg mij wat ik moet doen en ik doe het.’

Koning Omar zegt: ‘drinkt een baby melk omdat het honger heeft?’

Heeft het paard gedrenkt voordat het bereden wordt?

Zijn hongerige welkom aan uw welgedekte tafel?

Ga naar het buurland en zeg tegen de sultan dat het water komt. Zijn land zal weer vruchtbaar worden.

Hij moet mij wel eerst komen bevrijden!’

Er komen soldaten binnen om de koning uit de moskee te halen.

De Imam buigt voor koning Omar.

Daarna moet de koning het hok in.

‘En,’ vraagt Ihab die allang weer in het hok is: ‘zijn wij binnenkort weer op vrije voeten?’

‘Dat ligt helemaal aan de steelpan.’

Ihab moet weer lachen. ‘Dat betekent dus, ja.’

HOOFDSTUK 10

OOM JAN WEET NU HOE DE STEELPAN WERKT.

In het buurland is de sultan druk in de weer een groot leger te vormen.

Hij heeft koeriers naar de buurlanden gestuurd voor meer soldaten.

De buurlanden reageren dolgelukkig.

Eindelijk is er iemand die het durft op te nemen tegen de wrede koning Gabir.

Ook hun land zal weldra geluk en voorspoed kennen.

Al snel heeft de sultan duizenden soldaten en hun leiders erbij. Allen zijn op de hoogte van koning Omar die bevrijd moet worden.

Precies drie weken later staan duizenden soldaten voor het koninklijk paleis van Gabir.

Die wordt heel boos en stuurt zijn soldaten eropaf.

Zij worden onder de voet gelopen en het paleis wordt veroverd.

Koning Gabir wordt gevangen genomen en iedereen wordt uit de kerkers bevrijd.

Nu moeten alle steden en dorpen van Gabir 's land nog heroverd worden.

Koning Omar rijdt voorop, ondertussen zoekt hij zijn steelpan.

Hij wordt steeds benauwder want hij heeft de sultan water beloofd.

Hoe moet hij voor water zorgen zonder zijn steelpan? De toestand wordt steeds nijpender, het zal snel avond worden.

Opeens ziet hij tussen verdroogde rietstengels iets glinsteren in de avondzon. Hij houdt stil en springt van zijn paard.

Tussen het riet ligt de steelpan stijf in de modder. Hij trekt de pan uit het slijk en bindt hem met een stuk van zijn gewaad om zijn middel.

Als het leger een kamp opslaat voor de nachtrust, gaat hij er stilletjes vandoor.

‘Nu moet ik iets doen waar ik misschien spijt van krijg. Ik weet niet eens of het werkt.’

Oom Jan poetst de steelpan totdat er een wolk omheen verschijnt.

‘Naar huis!’

Oom Jan wordt de pan ingezogen en tot zijn verbazing zit hij even later in zijn keuken op de vloer.

Boven hem torenen de rovers uit die hij eerder met zijn pan had opgezogen. Zij kijken geschrokken toe en sputteren: ‘waarom dromen wij dit allemaal?’

Oom Jan kijkt in zijn scheerspiegel die tegen de muur van zijn keuken hangt.

‘Ha, ha ik ben Jan weer! Zijn jullie al buiten geweest?’ vraagt hij aan de rovers.

‘Wij durven niet, buiten rennen ijzeren draken met mensen erin.’

‘Hebben jullie gegeten?’

‘Ja beneden, die vrouw kookt soms pap voor ons.’

‘Dan gaan we eerst samen boodschappen doen, daarna gaan wij eens goed eten.’

Oom Jan neemt het hele angstige clubje rovers mee de supermarkt in. Daar koopt hij gegrilde kippen, volop groenten en fruit. De rovers kijken raar als oom Jan moet betalen.

‘Ik betaal alles met mijn pasje.’

‘Geen goud? Niet ruilen?’ De rovers vinden het maar een vreemde vertoning.

Thuis vertelt oom Jan onder het eten dat hij hen terug wil brengen.

Zij moeten eerst beloven nooit meer gemeen te zijn en te roven. Hij legt hen uit, dat hij niet eerder terug kan, dan dat hij weet waar het water is.

‘Nee we blijven niet alleen achter, wij zijn bang voor de draken.’

Oom Jan legt uit dat het auto ‘s zijn.

De boeven blijven smeken, dus er zit niets anders op dan hen mee te nemen.

Oom Jan pakt zijn steelpan en poetst er hard op.

‘Waar is het water!’ schreeuwt hij, voordat hij erin gezogen word en de boeven stevig vasthoudt.

Even later zijn zij met pan en al verdwenen en plonzen in een grote binnenzee.

‘Help, help ik verdrink,’ roept een rover.

‘Dat kan niet,’ zegt een ander: ‘want we dromen.

Hij krijgt een slok water binnen.

Het water is niet zilt, het is zoet. Meteen moet hij proesten.

‘We zullen moeten zwemmen,’ zegt oom Jan.

‘Zwemmen, wat is dat?’

Oom Jan doet de vlinderslag voor. ‘Jullie moeten mij nadoen.’

Even later zwemmen alle mannen. Al gauw zijn zij vermoeid, er is geen kust te zien.

Oom Jan heeft een idee. Hij poetst weer op de steelpan. Daarna schreeuwt hij tegen de mannen:

‘houdt elkaar goed vast we gaan de rivieren in.’

Met een klap vloeit het water de droge rivierbeddingen in.

Alle rivierbeddingen in Gabir's land stromen weer vol water.

De mannen schrikken enorm.

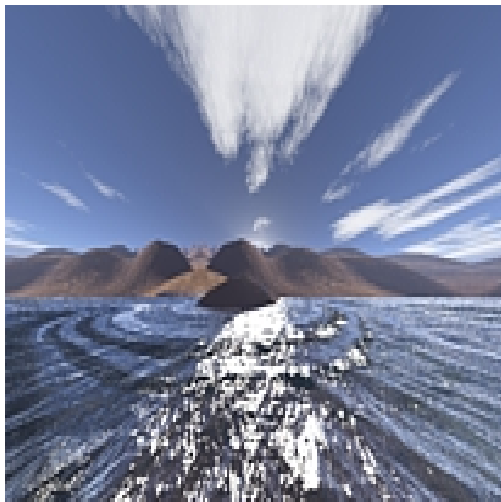
Door de kracht van het water worden zij allemaal op de oever gesmeten.

Op dat ogenblik veranderd oom Jan in koning Omar.

Vol ontzag kijken de boeven hem aan.

Zij knielen voor hem en zweren hem eeuwig trouw.

Oom Jan heeft geen aandacht voor hen, hij kijkt naar het sterk stromende water. Het water is zo snel

dat het al gauw het buurland bereikt. Het spoelt meteen de gegraven kanalen in en spoelt door de woestijn zo de zee in. Er ontstaat een prachtige

rivier in de nog onvruchtbare woestijn met vele zijarmen, de grond zal daar weldra vruchtbaar worden.

HOOFDSTUK 11

EVEN DE SOLDATEN HALEN.

Eenmaal terug heeft koning Omar ineens lijfwachten gekregen. Zij willen de koning beschermen. Niemand weet dat het eens gemene rovers waren. Koning Omar vindt het best leuk. In het land van Gabir en de omliggende landen wordt gefeest ter ere van hem. Want koning Omar heeft honger en dorst verdreven. Hij brengt voorspoed voor iedereen. Elk land zal al het voedsel met elkaar delen.

Tijdens het feest is een grote maaltijd waarbij iedereen mag deelnemen. Als iedereen eet zegt koning Omar: 'ik ga even de soldaten halen. Jullie weten wel, die' van koning Gabir, die' ons aangevallen hadden in ons tentenkamp.' 'Leven zij dan nog?' vraagt Ihab. 'Zoeken jullie ondertussen naar Malak mijn trouwe dienaar, ik heb een verrassing voor hem.' Oom Jan roept zijn lijfwachten en fluistert dat zij weer mee door de pan moeten.

Zij zadelen paarden en rijden van het feestgedruis af. Uiteindelijk zijn zij ergens waar niemand hen kan zien. 'Houden jullie de paarden goed in bedwang, daar gaan we.'

Hij poetst weer op de pan en roept: 'de soldaten van koning Gabir! Ogenblikkelijk verdwijnen zij door de pan en komen in de straat van oom Jan terecht. Meteen verandert, voor de ogen van zijn lijfwachten, koning Omar in oom Jan.

Hij kijkt om zich heen en zegt: 'waar zijn ze allemaal? Er zit niets anders op dan naar huis te wandelen.'

Zijn lijfwachten zijn blij, nu zien zij die aardige vrouw van de pap weer.

Met zijn allen gaan zij naar de buurvrouw, die is blij dat ze bezoek krijgt.

Als zij allemaal koffie hebben gehad zegt zij: 'zeg buurman, ik wil u wat vertellen. Die gasten die u boven had zijn door ruimtegebrek naar buiten gegaan. Gelukkig maar, want zij veroorzaakte enorme overlast. Zij hoorden zeker bij het operagezelschap. Zij hadden zulke gekke kleding aan. U weet wel, een soort vroegere oosterse soldatenkledij. Ik vroeg of zij geen andere kleding bij zich hadden. Ze zeiden van niet. Ik denk dat hun bagage gestolen is zielig hè?'

'Zijn ze in het operagebouw?' vraagt oom Jan.

'Dat zal wel ik heb ze daar naartoe gebracht.

Wij hebben moeten lopen, zij durfden niet in de tram.'

'Dank u wel voor de lekkere koffie. Kom jongens we gaan naar het operagebouw.'

Met grote schrikogen lopen de lijfwachten mee door de stad. Eén van hen gilt als er een tram voorbij rijdt, hij denkt dat het een reuze slang is. Hij zet het op een hollen. Oom Jan heeft moeite hem bij te houden.

Niet lang daarna zijn zij bij het operagebouw.

Oom Jan belt aan. Het duurt even voor er iemand opendoet. 'Ja? Waar komt u voor? Bent u soms onze tenor?' vraagt een jonge man.

‘Ik ben geen zanger, ik kom voor de oosterse soldaten.’

‘O komt u dan maar mee. Zij zitten op het podium. Hun zangkunsten zijn zorgwekkend.’

De jongeman loopt hen voor een grote zaal in.

Op het podium staan wel honderd soldaten.

In de zaal zitten er nog meer.

De dirigent komt op oom Jan toesnellen.

‘Bent u hun leider of manager, ik word hier dol van. Moet u horen. Hij zwaait met zijn stokje waarna het orkest begint te spelen.

De soldaten moeten zingen.

Het lijkt of het marktdag is, iedereen zingt door elkaar.

Het klinkt ontzaggelijk vals.

Oom Jan kan er niets aan doen, hij begint te gieren van het lachen.

De dirigent klaagt: ‘ze eten ons de oren van het hoofd. Zij willen zich niet wassen en stinken in hun smoezelige kostuums.

Zij krijgen een kwart van hun salaris en ik wil dat iedereen onmiddellijk vertrekt!’

‘Zij komen niet om hun geld.

Zij zijn per ongeluk bij het verkeerde adres aangekomen.

Het zijn soldaten van koning Gabir.

Het zijn vechters, geen zangers. Zij komen van ver en moeten weer terug naar hun land.’

De dirigent kijkt ontstelt.

‘Kom mannen, jullie gaan terug naar huis!’

Oom Jan leidt het leger van koning Gabir en zijn lijfwachten naar zijn huisje.

Zij moeten in een rij gaan staan en elkaar goed vasthouden.
Nog voor dat zij er erg in hebben staan zij op de plek waar eens het legerkamp van de sultan had gestaan.

Oom Jan gaat in hun midden staan.
Hij ziet er weer uit als koning Omar.
Hij vertelt over het water en over de honger in de buurlanden. Hij vertelt ook over het lot van koning Gabir.
Alle soldaten buigen diep voor koning Omar.

Niet veel later keert koning Omar met alle soldaten terug op het feest.
Alle leiders van de buurlanden en Ihab huldigen koning Omar.
Ihab geeft vol ontzag de kroon van Gabir aan Omar.
Maar koning Omar bedankt: 'jij hebt recht op die kroon. Regeer jouw land zoals iedere eerlijke rechtschapen man zou doen.'
Hij zet Ihab de kroon op.
Nu knielen de soldaten voor koning Ihab.
'Ik ga nu weg, ik moet Malak zoeken.'
Hij vraagt aan zijn lijfwachten of zij willen blijven of nog één keer mee willen gaan.

HOOFDSTUK 12

OP ZOEK NAAR MALAK.

Oom Jan rijdt samen met zijn lijfwachten terug naar het buurland van sultan Ali Ben Charaf.

Hij denkt dat Malak misschien naar huis is.

Hij wil als verrassing Malak meenemen naar de toekomst, naar de tijd waarin koning Omar gewoon oom Jan is.

Dan zouden zij samen verre reizen kunnen maken om zo zijn land in de toekomst te zien.

In de verte ziet oom Jan de woeste rivier al.

Gelukkig hoeft hij niet alleen te roeien.

Zijn lijfwachten zijn maar wat blij hem te helpen.

Gelukkig ligt het bootje langs de oever.

Zij laten de paarden achter en stappen in de boot.

De boot helt gevaarlijk met de zijkant.

Zij hebben de stroom mee en zijn daardoor snel in het buurland, waar zij eerst een paardenhandelaar moeten zoeken. Het te voet reizen is erg vermoeiend. Gelukkig kunnen zij in een naburig dorp paarden kopen.

Koning Omar krijgt ze voor niets omdat hij voor water heeft gezorgd. Overal waar hij langs komt zwaaiden mensen naar hem. Hij is hun held.

Na enkele dagen komen zij bij het paleis van de sultan, alles ziet er anders uit nu er een breed kanaal is gegraven. Het water dat erin stroomt is helder en schoon.

De mannen rijden met hun paarden naar de stallen.
Daar worden de dieren meteen verzorgd.

‘Kom,’ zegt hij tegen zijn lijfwachten: ‘wij moeten iedereen vragen waar Malak kan zijn.

De tuinman die net water uit het kanaal haalt, hoort wat koning Omar zegt.

‘Ik heb hem pas gezien, hij is naar de woestijn, daar woont hij in een tent.’

‘Wij gaan rusten,’ zegt oom Jan tegen zijn lijfwachten: ‘morgen ga ik hem zelf zoeken.’

Daar willen zijn lijfwachten niets van weten. Waar de koning gaat, gaan zij ook.

Heel vroeg in de morgen gaat oom Jan er stiekem tussenuit zonder de lijfwachten. De zon staat nog laag in het oosten, alleen de tuinman is al aan het werk.

‘Wat bent u vroeg op, koning Omar!’

Oom Jan schrikt want hij heeft de tuinman niet verwacht.

‘U gaat toch niet alleen naar Malak?’

‘Dat is wel de bedoeling, ik wil hem verrassen.’

‘Beseft u wel dat de woestijn erg groot is? En dat Malak overal kan zijn? Nu stroomt er ook nog water.

Op het ogenblik is het daar erg gevaarlijk.

U zou in het natte zand kunnen wegzakken, u mag daar niet alleen heen,’ waarschuwt de tuinman.

Oom Jan geeft zijn paard de sporen en galoppeert eigenwijs weg.

Het is een moeilijke tocht nu de rivier overal vertakkingen heeft gekregen.

Elke keer moet oom Jan een stuk terugrijden om niet door de rivier te hoeven gaan.

De zon staat inmiddels hoog aan de hemel, het is zinderend warm. Oom Jan puft en veegt het zweet van zijn voorhoofd.

‘Ik heb geen tent bij mij om mij te beschermen tegen de middagzon. Ik ben dat helemaal vergeten.’

Zijn paard heeft ook last van de warmte.

Oom Jan springt van zijn rug en trekt het dier het koele water in.

De stroming in het water is hier niet sterk.

Het zand heeft wel zuigkracht, maar is zoals in de zee.

Hij moet een beetje blijven lopen wil hij niet met zijn voeten in het zand wegzakken.

Het paard laat zich vallen in het koude ondiepe water. Hij begint op zijn rug te draaien met zijn benen omhoog.

Oom Jan lacht erom.

‘Dat is geen gek idee, ik ga ook in het water liggen.’

Even later ligt oom Jan naast het paard in het water. Er klinkt geschater van dichtbij.

Aan de overkant van de rivier staan zijn zeven lijfwachten te schateren om het gekke tafereel.

‘Wij hebben een tent, eten en drinken bij ons.’
Zij zetten de tent op en geven oom Jan een
handdoek.

Hun paarden mogen ook even afkoelen in het
water, daarna moeten alle paarden onder een
tentdak en krijgen zij te eten.

Dan gaan de mannen in de tent zitten en genieten
van een warme maaltijd.

‘U moet gaan rusten koning Omar, wij gaan over
een uur of vier pas weer op pad.
Het is nu te heet om te reizen.’

Na een tijdje slapen de mannen.

Het heetst van de dag is voorbij, de lijfwachten
pakken weer alles bij elkaar.

Zelfs de steelpan maken zij vast tegen het zadel
van Omar’s paard. Uitgerust stijgen zij op hun
paarden.

Zij rijden totdat het pikdonker is en zetten dan de
tent weer op.

Op een vuurtje pruttelt het avondeten.

Oom Jan kijkt in de rondte of hij echt niks kan zien.

Heel in de verte lijkt het alsof hij een vuur ziet.

Hij roept één van de lijfwachten. Die denkt hetzelfde
te zien.

‘Wij gaan eerst eten, daarna gaan we bekijken of
het te doen is om in het donker te rijden.

Misschien lukt het wel met onze toortsen.’

Het lijkt oom Jan een goed idee, want Malak zou
best morgenochtend vroeg kunnen vertrekken.

Dan zijn zij hem opnieuw kwijt.

Na het eten gaan de mannen weer op pad.

HOOFDSTUK 13

FOEI MALAK !

Zij hebben brandende toortsen bij zich.
Ondanks dat er een zandstorm op komt zetten
komen zij toch nog redelijk snel bij Malaks tent.
Oom Jan is reuze blij als hij Malak ziet.
Malak is blij dat hij de koning ziet, maar kijkt
verbaasd naar de rovers.

‘Het zijn mijn lijfwachten geworden, zij liepen in mijn
huis rond. Zij waren bang voor auto ‘s. Ik heb hen
mee terug genomen. Zij hebben beloofd dat zij
niemand kwaad zullen doen. Wij hebben zelfs in de
zee gezwommen.’

Malak begrijpt het verhaal niet. Hij begrijpt wel dat
het land water heeft gekregen.

Hij begrijpt ook dat er iets bijzonders met de
steelpan is.

Die nacht terwijl iedereen slaapt, sluipt Malak
zachtjes naar koning Omar.

Voorzichtig haalt hij de steelpan weg.

Hij vraagt zich af of de steelpan goud tovert.

Hij begint er op te wrijven. Er gebeurt niets.

Malak poetst wat harder.

Onmiddellijk verschijnt de wolk om de pan.

Malak laat van schrik de pan vallen, maar het is te
laat, hij wordt naar binnen gezogen.

Oom Jan voelt de intense zuigkracht en kan amper
de steelpan vastgrijpen. Hij ziet nog net de handen
van Malak.

‘Nee,’ roept hij luid.

De zeven lijfwachten zien ook wat er gebeurt, ook zij zijn wakker geschrokken.

‘Malak is weg, waar zou hij terechtgekomen zijn? Ik moet hem achterna. Hoe moet het nou met de spullen, de paarden en jullie?’

Maakt u zich niet druk om ons, wij pakken alles weer in, ook de spullen van Malak. Gaat u hem maar halen. Neem wel twee paarden mee, dat is altijd handig.

Oom Jan doet snel zijn kleding aan en zadelt zijn paard.

Hij neemt ook een paard voor Malak mee.

Vlug grist hij eten en drinken mee en poetst daarna stevig op de pan.

Dan verdwijnt hij naar een andere tijd.

Hij kijkt verbaasd om zich heen.

‘Waar ben ik nu weer terechtgekomen?’

Hij bevindt zich op een heuvelig landschap.

Het is net zijn schilderij. Ginds staat ook een kasteel, of was het een stadsmuur? Oom Jan loopt erheen.

‘Nu weet ik hoe ik mijn kasteel had moeten schilderen,’ grinnikt hij.

In de verte komt iemand in galop op hem af.

‘Ik ben het Jan! De graaf van Vlaanderen!’

‘De graaf van Vlaanderen?’ zegt oom Jan onthutst.

‘Ik moet met u spreken, wij moeten iets tegen de Fransen doen,’ roept de graaf van verre.

‘Wie ben ik nu weer,’ denkt oom Jan.

De graaf van Vlaanderen snelt dichterbij.

‘U moet mij helpen majesteit. Grote delen van Vlaanderen zijn belegerd door de Fransen.

Philips Augustus laat niets van ons heel.’

Oom Jan geeft hem een hand. 'Gegroet ik ben koning Omar.'

De graaf van Vlaanderen kijkt vreemd naar de koning.

'Omar? Iedereen ziet toch dat u Koning Jan bent. Kunnen wij het niet in uw kasteel bespreken?'

Hij wijst naar het kasteel.

'Juist ja, mijn kasteel, die daar,' grinnikt koning Jan.

Bij de stadspoort aangekomen gaan de deuren spontaan open.

'Gegroet Koning Jan!' roepen de stadswachten.

'Leuk hoor,' denkt oom Jan: 'tja... wie was die koning Jan ook alweer?' Hij denkt diep na. 'Ik was op school altijd slecht in geschiedenis. Wist ik maar welk jaar het was.'

Hij is bang een gek figuur te slaan maar vraagt toch:

'Hum, welk jaar is het ook alweer?'

'Het is het jaar 1213, Koning Jan.'

Dan roept oom Jan een wachter bij de poort en doet net of hij mank is.

Hij weet namelijk de weg niet in het kasteel.

'Help mij naar binnen, ik moet nodig even gaan zitten.'

De poortwachter helpt koning Jan naar binnen en zet hem op zijn troon. Daarna maakt hij een buiging en gaat weg.

'O jeetje, ik weet nog wel dat die koning Jan een gehaat man was.

Het wordt nog moeilijk voor mij.

Misschien kan ik beter weer door de steelpan gaan.

Maar Malak dan? Misschien is hij in moeilijkheden.

Ik moet het hier even volhouden,' denkt oom Jan.

Een bediende loopt in zijn nabijheid, dus vraagt hij:
'ik wil met de graaf van Vlaanderen eten en drinken.
Waar wordt ons eten opgediend?'

De bediende maakt een buiging en wijst naar een deur.

'Daar toch, Sire?'

'Gaat u mee, dan gaan we daar vast zitten,' zegt oom Jan tegen de graaf en loopt weer mank.

In de eetzaal staat een ronde tafel, erboven hangt een enorme kaarsen kroonluchter.

Op de tafel staat een tinnen bierkan met tinnen bekers.

Oom Jan proeft een slokje. Hij trekt een vies gezicht. 'Geef mij maar een heerlijk helder hedendaags pilsje. Maar dat bestaat hier nog niet.'

'Wij moeten de Fransen tegenhouden, voor er geen Vlaanderen meer bestaat!' jammert de paniekerige graaf van Vlaanderen.

'En hoe zou ik dat moeten doen?' vraagt koning Jan.

'U moet uw leger sturen, wij moeten ontzet worden. Ik heb al een plan, u moet eerst hun oorlogsvloot vernietigen. Daarvoor is ons land te zwak. Daarna heroveren wij ons land weer terug. Wilt u alstublieft helpen?'

De graaf van Vlaanderen kijkt oom Jan smekend aan.

'Mm, eigenlijk zie ik dat niet zitten. Ik houd niet van oorlog.'

'U moet wel,' jammert de graaf: 'want de Fransen willen Engeland veroveren.'

Oom Jan denkt na. Hij is hier niet voor niets terecht gekomen, hij besluit de graaf te helpen.

Op dat ogenblik komen edelen de zaal binnenlopen. Koning Jan, het volk wil niet langer de hoge belasting betalen. Zij keren zich straks tegen u.' Weer denkt oom Jan na. Het belastinggeld heeft hij wel nodig om de soldaten te betalen. Anders willen zij niet vechten.

'Moet ik mee vechten?'

'Vraag uw neef Otto uit Duitsland, hij zal u graag helpen.'

Oom Jan is hier niet echt blij mee.

Hij wordt weer een oorlog ingezogen.

Toch doet hij het. Hij stuurt een enorme vloot de zee op. Daar zouden de Fransen nooit tegenop kunnen.

Na een tijd krijgt Vlaanderen zijn land weer terug. De graaf is blij nu Philips Augustus zich heeft teruggetrokken.

'Ik wil nu Malak vinden ik wil hier niet blijven.'

Oom Jan voelt hoe iedereen hem haat.

Hij wil net zijn paard laten zadelen als Malak de stadspoort komt binnenrijden. Hij draagt andere voorname kleding en ziet er uit als een edelman.

'Hallo Malak!'

'Ik heet hier geen Malak, Koning Omar, ik heet Lord Darkness. Ik heb hier mijn eigen stukje land want hier ben ik schatrijk!'

'Nou, ik heet koning Jan hier!' roept oom Jan trots.

'Daar zou ik niet trots op zijn, koning Jan is gehaat. Alle edelen haten hem. Hij verkwanselt alles. Hij is dom en erg laf. Hij wil dat iedereen nog meer belasting gaat betalen. Sommige mensen hebben daarom geen eten op tafel, zij moeten bedelen. Koning Omar was wel anders.'

Malak springt van zijn paard.'

HOOFDSTUK 14

HET JAAR 2007.

Malak we gaan terug naar jouw tijd,' oom Jan grijpt meteen zijn pan.

'Nee, ik wil hier blijven, hier ben ik rijk!'

Oom Jan wrijft op de pan en houdt hem stevig vast.

Hij houdt hem gericht op Malak en die wordt er meteen ingezogen. 'Thuis!' schreeuwt oom Jan.

'Bonk' zij vallen beiden op de keukenvloer.

'Ik had nog willen blijven,' sputtert Malak.

'Foei Malak, waarom heb jij mijn pan gestolen, wij waren toch vrienden?'

Malak kijkt erg verdrietig.

'Het spijt mij erg meneer, maar ik ken u niet.'

Oom Jan begint te lachen: 'zo zie ik er echt uit, ik was koning Omar. Ik ben nu Jan, gewoon mezelf.'

Malak kijkt verschrikt: 'u lijkt niet eens op de koning.'

Oom Jan wijst naar de wanorde in zijn keuken.

'Dit is allemaal van mij, wat ben ik hier gelukkig.'

Hij loopt naar het kamertje waar zijn schildersspullen liggen.

Hij pakt het schilderij. 'Herken jij dit?'

'Ja daar waren wij, alleen dat kasteel ziet er niet uit.'

Malak kijkt uit het raam. Hij schrikt van de dingen die hij buiten ziet.

'Dat zijn nou die draken, weet je nog? Dat heb ik je toch verteld?'

'Draken?' Malak krijgt grote ogen van angst.

'Geen draken sufferd auto 's. Oom Jan trekt hem mee de trap af.

Beneden staat de buurvrouw, zij is boos.

‘Zeg buurman, wat moet u met al die vreemde snoeshanen?’

‘Dit is Malak, ik heb hem in een vreemd land leren kennen.’

‘Ik was al blij dat het even rustig was.’

De buurvrouw loopt kwaad haar woning in.

‘We gaan eerst met de tram, Malak.’

Onderweg tikt oom Jan tegen een auto.

‘IJzer, hol, wielen, stuur, dit is een modern paard.

Je moet er niet opzitten maar erin.’

Er komt een tram aan. ‘Dit is geen slang, dit is een tram daar kunnen veel mensen in.’

Oom Jan sleurt Malak de tram in. Malak gilt.

‘Stel je niet aan, hierna moet je met de trein.

Daarna gaan wij stukje met de bus en dan gaan we vliegen.’

‘Vliegen?’

‘Ja met een helikopter, niet met een vogel en wij krijgen zeker geen vleugels.’

Omdat iedereen rustig in de tram is, word Malak ook rustig. ‘Welke eeuw is het nu?’

‘Het is 2007 Malak. Koning Omar leefde rond 630 en jij daarnet als rijk edelman rond 1190.’

‘Dan wil ik toch liever hier blijven,’ zucht Malak. Het feit dat hij allang niet meer bestaat vind hij een eng idee.

Op het vliegveld is het razend druk.

Oom Jan zet Malak op een bankje voor een groot raam.

‘Kijk, daar gaan vliegtuigen opstijgen.

En zie je? Kijk, daar komt er één omlaag, die wil landen. Wij gaan straks in een helikopter een rondje boven de stad maken.’

Malak klappertand van de spanning. 'Gaan al deze mensen vliegen?'

'Niet allemaal, kom we gaan naar het helikopterplatform.'

Weer trekt oom Jan, Malak aan zijn arm want hij moet eerst kaarten kopen. Dan lopen zij naar het platform.

Hij helpt Malak instappen.

'Wij moeten onze gordels vastmaken.'

Malak laat zich gewillig door oom Jan vastmaken. De rotorbladen gaan draaien en even later stijgt de helikopter op.

'Is dit niet leuk, vliegen als een vogel? Kijk eens naar beneden Malak, alles is klein.'

Malak durft niet te kijken en daarom word oom Jan boos.

'Doe je ogen open, stel je niet zo aan!'

Malak begint zichtbaar opgewonden te raken.

'Als wij straks weer terug zijn, gaan we naar de space expo in Noordwijk. Daar zijn nog mooiere dingen te zien.'

Na de vliegtocht krijgt Malak ijs in verschillende smaken. Hij vindt het heerlijk.

Er zijn uren voorbij als zij bij de space expo binnengaan. Oom Jan laat raketten en satellieten zien. Er hangen foto's van de aarde en de andere planeten. Foto's van sterren en nevels.

Oom Jan heeft het druk met het uitleggen over al die mooie dingen die vroeger niet bestonden.

Hij bedenkt wat hij nog meer zou kunnen tonen.

Het is erg vermoeiend voor Malak, geeuwend zwalkt hij achter oom Jan aan.

Nog wat later nemen zij de trein naar huis. Malak valt in slaap.

Bij het eindstation maakt oom Jan, Malak wakker.
'Kom Malak, we gaan naar huis, ik zal lekker
Hollands voor je koken.

Malak wordt vergast op een oer Hollandse maaltijd.

Hij lust het niet, hij vindt het saai en smaakloos,
hij vindt dat oom Jan niet kan koken.

Dat klopt ook, want oom Jan eet alles uit pot en blik.

'Je hebt gelijk Malak, jij kan het beter, morgen ga jij
maar koken. Ik ga wel even eten halen.'

De volgende dag durft Malak het gas niet aan te
steken. Hij vindt het ook raar dat er water uit de
kraan komt. En in de televisie zitten kleine mensjes
die er niet uit kunnen.

Malak vindt dat erg
zielig en huult erom.
Hij smijt de tv op
de grond en die
overleeft het niet.
De mensjes komen
er niet uit.
Tot overmaat van
ramp komt de
buurvrouw het
vuile wasgoed
halen. Malak moet
het beneden in
haar wasmachine
stoppen. Zodra het

ding is aangezet, maakt het zo'n lawaai dat Malak
angstig krijsend naar boven rent.

De buurvrouw schreeuwt onder aan de trap of er nog meer rare snoeshanen boven wonen.
'Het is de laatste keer dat ik jullie was doe!' Met een klap gooit zij haar deur dicht.

Oom Jan stofzuigt de kamer en Malak zit angstig in een hoekje.

'Is het niet beter om terug naar jouw tijd te gaan, Malak?'

'Misschien kan ik beter lord Darkness zijn,' huilt Malak.'

'Laat ik dan eerst naar de bibliotheek gaan. In de geschiedenisboeken zullen wel verhalen over die tijd staan. Al denk ik eerder dat Darkness een bijnaam was. Het betekend duisternis, jij hebt een donkere huidskleur. Ik had vroeger rozig haar, men noemde mij rooie of peentje. Ik werd daar altijd kwaad om en sloeg iedereen die dat zei.'

'Toch wil ik daar terug, ik wil hier niet blijven.

Ik vind alles eng hier.' Malak kijkt geërgerd.

Oom Jan legt uit dat vroeger het leven ook geen kippenei was. Want dat zou alles veel eenvoudiger hebben gemaakt.

Malak wil absoluut weer in de tijd van lord Darkness terug, daarom neemt oom Jan afscheid van hem.

'Ik zal je nooit meer zien, dat vind ik heel naar.'

Oom Jan pak de steelpan en richt die op Malak.

'Vaarwel Malak goede vriend, het gaat je goed!'

Hij poetst stevig op de pan en roept: 'lord Darkness!' Even later is Malak verdwenen.

'Jammer,' denkt oom Jan: 'het was een leuke vriend.'

HOOFDSTUK 15

RUZIE MET DE BUURVROUW.

Oom Jan loopt naar de bibliotheek. Hij wil daar in geschiedenisboeken, de naam Darkness zoeken. Hij is er een hele tijd zoet mee. Hij vindt het niet. 'Hoe kan ik nou weten of het hem goed gaat? Zal ik terug gaan? Het is misschien onverstandig, maar ik doe het toch.' Hij loopt weer naar huis.

Beneden aan de trap staat de buurvrouw te mopperen. Zij geeft hem, het keurig gestreken schone wasgoed.

Er zijn ook nog spullen van Malak bij. Nu weet oom Jan het zeker. Hij rent naar de keuken en pakt de steelpan.

'Lord Darkness!' roept hij, terwijl hij de pan stevig poetst.

'Floep,' daar ligt koning Jan in de hal van een prachtig kasteel.

'Woont hier Darkness? Malak, Malak,' schreeuwt hij. Hij loopt door de gangen maar weet niet welke deur hij in moet. 'Malak, Malak!'

Uit één van de deuren komt een vrouw.

'Wel heb ik ooit, daar hebben wij Jan zonder land!'

'Waar is uw meester?' vraagt koning Jan.

'Hij is uit rijden, hij komt straks wel terug.'

Zij kijkt of koning Jan alleen gekomen is.

Zij ziet niemand.

'Ik dacht al dat u alleen was,' zegt zij langs haar neus weg: 'u heeft niemand meer, niemand vindt u nog aardig. Zelfs de soldaten willen u niet meer bijstaan.'

De vrouw keert hem haar rug toe en loopt weg.

Hij loopt terug naar de hal en gaat daar op een bankje zitten.
Zuchtend en puffend zit hij daar uren te wachten op lord Darkness. Niemand brengt hem iets te drinken. Niemand kijkt naar hem om.

Uiteindelijk wandelt hij het kasteel uit. Waar moet hij heen, waar kan hij naar toe?
'Wacht eens,' denkt hij en wrijft over zijn pan.
'Thuis! Ik ga even thuis iets eten en daarna ga ik naar mijn kasteel terug.'

'Plof' daar zit hij weer op zijn keukenvloer.
Hij maakt een paar broodjes en drinkt een paar glazen melk.
Gedachteloos loopt hij zijn huiskamer in.
In de huiskamer is de buurvrouw bezig op te ruimen. Oom Jan schrikt omdat hij de buurvrouw daar niet verwacht.
Hij wordt boos: 'hoe komt u binnen? Heb ik hierom gevraagd? Waar zijn al mijn spullen? Heeft u alles weggegooid?'
'Het was een vreselijke janboel hier. Ik heb alles opgeruimd. Ik was uren bezig, u moet netjes worden meneer Jan, straks krijgen we muizen!'
Oom Jan probeert voorzichtig te vertellen dat zij alleen de was mag doen, want daar betaalt hij voor.
Woedend rent zij naar beneden.
Oom Jan schreeuwt haar na dat hij de sleutel moet terughebben.
Hij kijkt naar zijn huisje, het is inderdaad netjes.

'Ik ga maar gauw naar mijn kasteel.' zegt hij terwijl hij op de steelpan poetst. Met de broodjes nog in zijn hand zit hij opeens op zijn paard.

Het paard staat in de stal. Koning Jan schatert het uit. Hij aait het paard en fluistert: 'sorry paardje, dat was niet zo leuk voor je. Ik kwam zomaar uit de lucht op je rug vallen. Ik ga maar eens naar mijn kasteel, dan heb je weer rust.'

Dit keer word koning Jan niet binnengelaten in zijn kasteel.

Lachend sneren de poortwachters : 'het is uw eigen schuld, u geeft ons land weg. Nu hebben wij uw kasteel, u krijgt het niet meer terug.'

Oom Jan weet niet wat hij moet doen dus poetst hij maar weer een keer op de pan. 'Malak, Malak'.

Weer zit hij in Malak 's kasteel.

Gelukkig komt Malak er net aan, hij kijkt boos naar oom Jan.

'U heeft de paus uw kroon gegeven. Ons land heeft u van hem te leen, het is niet eens meer van ons.

Nu moeten wij hem' belasting betalen. U heeft er hier een rommeltje van gemaakt. U bent een slechte koning! De mensen zijn allemaal flink boos op u.'

Oom Jan staat met zijn mond vol tanden.

'Ik weet van niks, ik had daarnet nog ruzie met de buurvrouw. Het komt allemaal door die rot steelpan.

Malak, kom met mij mee naar de tijd van koning Gabir, jij hoort hier ook niet.'

'Nee, ik heb het hier beter dan in de woestijn.

Gaat u maar weer weg. Hier maakt u er alleen een puinhoop van.'

Oom Jan kijkt verdrietig, maar hij is wel blij dat Malak het naar zijn zin heeft. 'Vaarwel Malak.'

'Vaarwel Koning Jan zonder land!'

Even later zit hij in zijn keukentje.

HOOFDSTUK 16

OP NAAR HET JAAR 2573.

Oom Jan is opgelucht dat Malak het fijn heeft. Hij is ook blij dat hij geen koning Jan zonder land is. De buurvrouw staat achter de deur te schreeuwen. Oom Jan krijgt bijna een hekel aan haar. 'Ik zou willen dat zij terug in de tijd ging.' Hij grijpt de steelpan... maar doet het toch maar niet.

Oom Jan wil nog één keer met de steelpan. Hij bedenkt naar welke tijd hij wil reizen. 'Misschien kan ik ook naar de toekomst,' piekert hij. Hij poetst zo hard mogelijk op de steelpan. Zoals gewoonlijk ontstaat er een wolk rond de pan. Hij houdt de steelpan stevig vast en roept, '2573'. Met een ruk word hij de pan ingezogen. Hij voelt nu opeens een blazende kracht.

'Bonk,' oom Jan zit ergens op een stoep met uitzicht op een prachtig helder meer. 'Waar ben ik nu terechtgekomen? Dit lijkt wel Frankrijk of zoiets.' Het meer heeft een blauwe gloed met in het midden een klein eilandje vol bloeiende planten.

Toevallig komt er een man voorbij. 'Heeft u zich bezeerd, ik zag u vallen.' 'Nee hoor!' Oom Jan krabbelt overeind. 'Gaat het een beetje?' vraagt de man. 'Ik weet opeens de weg niet meer,' oom Jan doet alsof hij vergeetachtig is. 'Waar moet u dan zijn?'

'Waar ben ik op het ogenblik, ik geloof dat ik
 verdwaald ben.'
 'U bent in Duindorp u weet wel, naast
 Scheveningen,' antwoordt de man.
 'Ik herken het niet, waar is de zee?'
 'U bent wel heel erg in de war meneer.
 Voorbij dit recreatiemeer is er sinds een jaar en een
 dag een eiland voor de kust gemaakt, daar staan
 bedrijven en woningen.
 Daarachter is het strand ,' zei de man meewarig.
 'Is de olie op?'
 'Pardon?'
 'Op wat voor een brandstof rijden de auto 's?'
 'In steden rijden al jaren geen auto 's meer.
 Al ons vervoer is van het rijk en zijn
 elektromagnetisch. Het lijkt wel of u in het verre
 verleden leeft.'
 'Ja, zo zie ik het ook, ik weet niks van deze tijd.'
 'Waar is uw wegwijzer?'
 'Wegwijzer?'
 'U draagt geen wegwijzer om uw pols, ik kan u nu
 ook niet vertellen waar u woont.'
 'Ik woon bij de zee.'
 'Dan bent u een aardig stuk uit de buurt. U zult om
 het meer moeten lopen.'
 'Dag, bedankt hoor!' Oom Jan wil weglopen.
 'Meneer, meneer heeft u wel uw penning wel bij u?'
 'Penning, wegwijzer! Wacht, ik help u wel,' de man
 drukt op zijn wegwijzer: 'u moet even wachten, ik
 breng u zo thuis. Hij houdt oom Jan stevig bij zijn
 pols vast.
 Even later stopt er een vreemd soort karretje.
 'Geen stuur? Geen chauffeur?'
 'Nee dat is niet nodig en uit de tijd. Hij werkt alleen
 met de wegwijzer in de penning.'

‘Hoe gaat dat dan?’

‘Ik stop eerst de penning in de deur.’

‘Welkom meneer Vroegop, waar kan ik u brengen?’

klinkt een vrouwenstem in het karretje.

Zij stappen in het karretje. Meneer Vroegop drukt op zijn wegwijzer.

Er verschijnt een stadsk kaart zomaar boven de penning. De meneer wijst naar een plek op de stadsk kaart. Daarna drukt hij nogmaals hij op zijn wegwijzer.

Het karretje zet zichzelf in beweging.

‘Hoe betaalt u deze de rit?’ verwondert oom Jan zich.

‘Dat wordt automatisch met de penning betaald.

Tijdens de instap weet hij meteen wie ik ben, ik heb betaald als wij uitstappen. Het gaat vanzelf van mijn bankrekening af.’

‘Hoe komt het dat wij niet botsen met de andere wagentjes?’

‘Zie het als een magneet, die heeft een positieve kant, daarmee stoppen wij. Met de negatieve kant worden wij afgestoten, daardoor rijdt het karretje en botsen wij niet.’

‘Geweldig, wat leuk.’ Oom Jan is enthousiast.

Even later stopt het karretje bij een groot huis.

De deuren gaan vanzelf open.

Een stem zegt: ‘goedemiddag wat kunnen wij voor u doen?’

‘Ik heb hier een meneer die de weg kwijt is, wilt u iemand sturen?’

Er komt een meneer naar hen toelopen.

‘Goedemiddag, mag ik uw penning?’

Meneer Vroegop geeft zijn penning.

‘Nee niet die van u, maar van die oude meneer.’
‘Die heeft er geen, misschien is hij hem verloren of is hij gestolen. Zo te zien is hij naar een antiekmarkt geweest of naar een antiekwinkel.’
Meneer Vroegop wijst naar de steelpan.
‘Tja, mag ik uw naam?’
‘Ik heet Jan. Is dit een politiebureau?’
‘Zoiets, komt u uit de riddertijd?’ grinnikt de man.
‘Politiebureaus bestaan al eeuwen niet meer, het heet nu rijkscontrolekantoor. Weet u nog in welke antiekwinkel u was?’
‘Nee,’ jukt oom Jan: ‘is Europa flink gegroeid?’
‘Wij zijn zoals vele staten in Europa weer ons zelf gaan bedruipen. Veel beter dan in uw riddertijd,’ lacht de man.
‘Bestaan er nog euro’s?’
‘Wat een domme vraag, wij betalen en regelen alles met de penning en met een scan. Geld bestaat niet meer. U moet ergens in een tehuis wonen, want u bent erg vergeetachtig.’

Even later wordt oom Jan naar een tehuis voor vergeetachtige oudjes gebracht.
Oom Jan wil niet mee, hij slaat en schopt.
Hij wordt daar onmiddellijk op een bed vastgesnoerd. Meneer Vroegop is nog steeds bij hem. Hij vindt oom Jan een zielige oude man.

‘Pak die pan eens?’ Oom Jan kijkt meneer Vroegop smekend aan.
‘Waarom?’
‘Misschien halen zij hem straks weg, ik wil hem nog even vasthouden.’
Meneer Vroegop geeft de pan in oom Jan ‘s hand.

Oom Jan wrijft ruw tegen het laken van het bed.

Voordat meneer Vroegop er erg in heeft is hij in oom Jan 's huis.

Oom Jan ligt nog steeds vastgebonden in het bed dat rechtop tegen de keukenmuur staat.

Meneer Vroegop kijkt verbaasd om zich heen, hij hoest onbedaarlijk.

'Wat een vieze lucht hangt hier, waar ben ik?'

'Welkom in het jaar 2007,' zegt oom Jan: 'maak jij mij even los?'

Oom Jan wordt losgemaakt.

'Jij moet zo hoesten omdat jij een hele schone lucht gewend bent. Hier rijden auto 's op benzine en is de lucht sterk vervuild. Hier bestaat ook nog geld.

We zijn nog met de Europese unie bezig en er zijn politiebureaus. Duindorp ligt nog pal aan de zee.

Meneer Vroegop kijkt uit het raam er komt net een tram voorbij.

'Hoe lang is dit geleden?'

'566 jaar, ik ben dus ook antiek zegt oom Jan.

Meneer Vroegop pakt de pan.

'Afblijven je mag straks terug,' schreeuwt oom Jan.

'Wat is dat voor een pan, het lijkt wel toverij.'

Verschrikt geeft de meneer de pan terug.

'Ik vind dit trouwens een vies oud huis. Gelukkig bestond ik in uw tijd nog niet,' klaagt meneer Vroegop verontwaardigd.

Het klinkt als een donderslag, daarom wordt Oom Jan boos. 'Nu is het genoeg, ik vond u erg aardig maar nu moet u maar eens gaan.'

Hij grijpt de pan, wrijft en schreeuwt '2573!'

'Zo, die is weg! Gelukkig kan hij weer in zijn eigen schone kamer en in zijn eigen tijd lekker ademen.

HOOFDSTUK 17

WEG MET DE STEELPAN!

Ik weet nu hoe het er over 566 jaar uitziet, ik ben blij dat ik nu leef. Hum, vies oud huis, wat denkt hij wel?' moppert oom Jan terwijl hij naar zijn hobbykamer loopt. Het wordt tijd dat ik het kasteel afschilder.

Inmiddels is het schilderij af, er staat een mooi kasteel op.

Het is droog en ingelijst en hangt in een hoek van de kamer.

Hij is erg trots op zijn werk. Als hij er naar kijkt denkt hij vaak terug aan de avonturen met de steelpan.

Hij vindt ze achteraf levensgevaarlijk.

Die keer dat hij nog dacht dat hij droomde en in de woestijn verdwaalde.

Dat hij bijna was verdronken in de woeste rivier.

De zeven rovers en het leger van de gemene koning Gabir.

En dan die laatste keer dat hij vastgebonden op een bed lag in een tehuis voor oudjes. Stel je voor dat hij de pan niet in zijn buurt had gehad, dan was hij nu nog in de toekomst.

'Pannenkoeken,' klinkt het achter de deur: 'Jan ik heb voor jou lekkere pannenkoeken gebakken.'

Daar is de buurvrouw weer. Hij vindt haar eigenlijk vervelend en opdringerig, maar zij bedoelt het goed.

Hij doet de deur open en schrikt als hij daar de buurvrouw in een bruidsjurk met een schaal pannenkoeken aantreft.

Oom Jan denkt niet aan trouwen, hij wil liever alleen zijn.

‘Lieve, lieve Jan wil je met mij trouwen? Ik kan dan altijd je huisje schoonhouden.’

‘O nee,’ denkt oom Jan: zo’n avontuur wil ik helemaal niet.

Hij krijgt een briljant idee.

Hij zou haar terug kunnen sturen naar de tijd dat ze nog getrouwd was. Dan moet ze precies drie jaar terug in de tijd.

Hij pakt vliegensvlug de steelpan, wrijft erover en roept ‘2004!’

‘Zoef’ de buurvrouw verdwijnt als bruid de steelpan in.

‘Gelukkig,’ denkt oom Jan: ‘ik ben net op tijd gered.

Ik heb feitelijk alleen maar moeilijkheden met die pan gehad. Ik durf hem ook niet onbeheerd achter te laten. Ik kan dat ding toch niet altijd meeslepen?

Bah, wat moet ik nog met dat ding. Ik wil hem kwijt.

Zal ik hem verkopen? Nee, stel je voor dat kinderen hem te pakken krijgen.’

Beneden klinkt de centrifuge van de wasautomaat van de buurvrouw. Het maakt een hels kabaal.

‘Volgens mij staat dat ding achter de voordeur.

Hij staat te smeken of hij buiten een wandelingetje mag maken. Zij is er nou toch niet meer. Ik ga even kijken of haar deur nog open staat.’

Oom Jan neemt zijn steelpan mee en huppelt de trap af. De huisdeur staat open.

Oom Jan glipt naar binnen.

De wasmachine is net klaar met zijn programma.

Het lichtje knippert als teken dat het deurtje opengemaakt kan worden.

Oom Jan doet het deurtje open en stopt de steelpan tussen het schone wasgoed.

Dan programmeert hij het centrifugeerprogramma. Hij drukt op het knopje om de machine te starten.

Dan rent hij als een bezetene naar buiten en gaat in het park op een bankje zitten.

Ondertussen is de machine met het programma bezig.

Doordat er in de wasautomaat een hevige druk ontstaat, word de pan het wasgoed ingedrukt.

De energie in de pan komt vrij.

Om de wasmachine verschijnt een wolk.

Even later is er alleen een lege plek waar eens de wasautomaat stond.

De aanvoerslang, waarmee de automaat zijn water tapt is afgebroken. Liters water stroomt over de keukenvloer.

Het stopcontact hangt los aan de muur.

Na een tijdje durft oom Jan weer terug naar huis te gaan.

Hij loopt voorzichtig de woning van de buurvrouw binnen.

De vloer is nat en de stroom is uitgevallen.

Oom Jan draait de kraan dicht en dweilt het water op. Daarna repareert hij het stopcontact. Hij maakt de koelkast schoon en maakt alle kasten leeg.

Alles van de buurvrouw gooit hij weg.

In 2007 heeft zij er nooit gewoond.

Als het werk erop zit gaat hij naar zijn eigen woning en gaat in zijn luie stoel zitten.

Hij mijmert hij over de steelpan en vraagt zich af in welk jaar hij is terechtgekomen.

Op een heuvel staat de wasmachine nog na te draaien. Hij schudt hevig na.

Een groepje dinosauriërs wordt daardoor aangetrokken.

Zij besnuffelen de wasautomaat, er loopt nog water uit de afvoerslang.

Zij gooien met de wasautomaat.

Nieuwsgierig of er wat te eten is, komen ook nog andere soorten sauriërs op de automaat afrennen. Het deurtje floept open. Het wasgoed valt er langzaam uit.

Als een voetbal trappen de dieren tegen het apparaat. Dan verschijnt er een wolk omheen, in de pan komt immense kracht vrij.

Alles verdwijnt, vogels en planten, bomen en dieren. Na verloop van tijd is alles opgezogen.

Waar is de pan en waar zijn de dinosauriërs gebleven?

EINDE.